

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna
XXXVI. leto • 2026 3

*Sv. Frančišku ne želim slediti zato,
da bi bil podoben njemu, ampak zato,
da bi po njegovi poti vedno bolj postajal to,
k čemur me je poklical Kristus.*

br. Janez Papa

Kazalo

3	Uvodnik
4	Duhovni pogledi
10	Svetopisemske ikone
12	Luč svete Klare
13	Pogovor
16	Brezmadežna
18	Biseri molitve
20	Frančiškov svetni red
21	Življenje in poslanstvo bratov minoritov
24	Utrinki iz Assisija
29	Otroci med nami
30	Razvedrilo z Gospodom
31	Obletnice
35	Iz Frančiškovih revij
37	Obvestila

Naslovnica: *Praznovanje Frančiškovih obletnic se končuje. Naj bo njegovo življenje vabilo vsem nam, da bomo pogumno stopali po poti, ki vodi k miru, veselju in večnemu življenju. Frančiškov odmev naj po nas ostaja tudi v prihodnjem stoletju!*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Samperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, p. Danilo Holc, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, splet, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Odmev, ki daje smisel in veselje

Življenje vsakega človeka sestavljajo trenutki, ki se vtisnejo globoko v srce in ga spremljajo čez leta. Ko pogledam svojo življenjsko pot, prepoznam nekaj takšnih dogodkov, ki v meni še vedno odmevajo. Niso ostali le lepi spomini, ampak so postali povabilo, da vedno znova odkrivam, kaj pomeni biti Frančiškov brat in živeti evangelij.

Prvi tak trenutek sega v leto 1978. Tedanji provincialni minister p. Maks Klanjšek se je vrnil z generalnega kapitlja in nam, semeniščnikom, z navdušenjem pripovedoval o doživetjih. Med drugim je omenil tudi odprtje groba sv. Frančiška. Presunila me je misel, da po toliko stoletjih obstajajo njegovi telesni ostanki. Toda še močnejše se mi je v srce vtisnilo nekaj drugega. P. Maks je dejal, da je bilo najlepše doživeti mednarodno bratstvo – srečati brate z vseh koncev sveta, njihovo domačnost, preprostost in veselje. Takrat sem začutil, da si želim biti del tega bratstva, ki presega meje narodov, jezikov in kultur ter povezuje ljudi v istem evangeljskem idealu.

Drugi pomembni trenutek je bilo romanje mladih v Assisi pod vodstvom p. Martina Kmetca. To je bil moj prvi pravi obisk krajev, kjer je živel sv. Frančišek. Ob njegovem

grobju in na krajih, kjer je hodil, molil in oznanjal, sem dobil živo podobo svetnika. Frančišek ni bil več oddaljeni svetnik iz preteklosti, ampak je postal človek, ki je z vsem srcem živel evangelij, prepeval Stvarniku, prinašal mir in veselje ter pokazal, da je sve-

tost pot resnične sreče. To je ideal, ki mu je vredno slediti tudi danes, so bile misli, s katerimi sem se vračal iz Assisija.

Po Božji milosti in zaupanju bratov več let opravljam službo provincialnega ministra. To služenje mi je omogočilo udeležbo na več generalnih kapituljih, mednarodnih bratskih srečanjih in obisk naših misijonarjev po svetu. Ta srečanja so mi vedno razširila pogled na bogastvo Frančiškove karizme. V mnogih deželah sem srečeval brate, ki s preprostostjo in veseljem ohranjajo Frančiškov duh. Ponekod cvetijo številni novi poklici in vladata upanje ter mladostna zagnanost, drugod pa bratje zvesto ohranjajo dediščino ob skromnem številu sobratov in se sprašujejo, kako jo izročiti prihodnjim rodovom. Povsod pa ostaja isti temelj: lepo je biti Frančiškov brat, če zvesto živiš po Vodilu, ki ga je sv. Frančišek povzel v preprosti misli – živeti sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa v uboštvu, čistosti in pokorščini.

Poseben pečat v mojem življenju puščajo tudi jubilejna leta, ki jih obhajamo v tem času. Ob številnih razmišljanjih sem še globlje odkrival bogastvo Frančiškove poti. Jaslice v Grecciu me vedno znova vodijo k

občudovanju Božjega učlovečenja in uboštvu. Njegova izredna ljubezen do evharistije razodeva globoko spoštovanje do Kristusove navzočnosti. Stigme na La Verni govorijo o njegovi popolni povezanosti s Kristusom, ki trpi, in hkrati potrjujejo, da je bila njegova življenjska odločitev prava, čeprav je sam večkrat v molitvi preverjal, ali hodi po Božji poti. Sončna pesem odpira pogled na vesoljno bratstvo, ki ima svoj izvir v Stvarniku, tranzitus pa me uči, da je smrt za človeka, ki živi z Bogom, prehod v polnost življenja. Vsakodnevno obhajanje maše, Jezusovo rojstvo, postni in velikonočni čas, sprehod po naravi in končno tudi slovo od pokojnih me vedno vodijo k sv. Frančišku.

Vse to še vedno odmeva v meni. Ne kot spomin na preteklost, ampak kot živ klic k svetosti. Svetost ni nekaj, kar je pridržano redkim izbrancem, temveč pot sreče, veselja in odrešenja, h kateri smo poklicani vsi. Sv. Frančišek je ob koncu svojega zemeljskega življenja lahko rekel: »Jaz sem storil svoje, zdaj ste na vrsti vi.«

To vprašanje danes odmeva tudi v meni: Bom nekoč lahko rekel, da sem storil svoje? Da sem s svojim življenjem in dejanji drugim pomagal odkrivati Boga, da bodo tudi oni mogli narediti svoje in izkusiti največjo srečo – da pripadajo Gospodu in mu služijo po zgledu sv. Frančiška? Naj bo to vprašanje tudi povabilo vsakemu bralcu te revije, da v svojem življenju prisluhne odmevu evangelija, kakor mu je prisluhnil asiški Ubožec, in pogumno stopa po poti, ki vodi k miru, veselju in večnemu življenju. Frančiškov odmev naj po nas ostaja tudi v prihodnjem stoletju!

p. Milan Kos

Franciškov odmev v meni

Ob zaključku Franciškovih obletnic smo povabili nekatere udeležence praznovanja na Brezjah, da so podelili z nami pričevanja o tem, kako in kdaj jih je nagovoril sv. Francišek in kako odmeva v njih njegov glas.

p. Martin Kmetec

Res je, da sem svoj poklic začutil kot otrok, ko sem se srečeval z minoriti in ministriral pri maši. Pozneje me je sveti Francišek posebej nagovoril v noviciatu, ko smo se seznanjali z njegovim življenjem, z njegovimi spisi in karizmo manjših bratov. Vase sem srkal njegovo pojmovanje evangelija in se navduševal nad njegovo zvestobo Kristusu. Zame je postal življenjski zgled, čeprav se velikokrat čutim daleč od njegovega cilja in nepopoln.

Franciškov odmev v meni je njegovo iskanje popolne svobode, ki je pot očiščenja srca, nenavezanost na zemeljske dobrine, skratka radikalno uboštvo, ki mu je omogočilo odprtost Božji milosti in dokončno predajo neskončni ljubezni Boga, najvišjemu Dobremu. Njegovo uboštvo, ki ga navdihujeta tako gobavec kot Križani pri Sv. Damijanu, je izpovedano v molitvi »Absorbeat«, ki še vedno odmeva v meni kot prošnja, da bi živel in umrl v ljubezni do Gospoda. »Naj ognjena in presladka moč tvoje ljubezni, Gospod, prevzame mojega duha, da

morem umreti iz ljubezni do tvoje ljubezni, ker si ti umrl iz ljubezni do moje ljubezni.«

Francišek je globoko dojel Boga kot lepoto, ki privlači človeka, da bi se pustil preustvariti po Božji podobi. Ustvarjeni smo po Božji zamisli, da bi mogli bivati v odnosu ljubezni do Boga, zato me bo osrečilo samo tisto, kar bom postal v prizadevanju za svoje izvirno stanje, ki je svetost; le to mi bo prineslo dokončno veselje; zato se zavedam svoje poklicanosti, da bi to podobo nenehno iskal v Jezusu ter jo obnavljal v sebi.

Zavedam se, da pot po Franciškovih stopinjah ni lahka, vendar je osrečujoča, ker prinaša mir in srečo. On me uči, naj bom vztrajen in ponižen; zato se zatekam k njemu s prošnjo, naj bo moj priprošnjik in me podpira na poti življenja. Francišek me vabi, naj z ljubeznijo skrbim za Cerkev, ki je kraj našega odrešenja in upanja; tako kot on bi rad vabil brate in sestre k izviru milosti, ki smo jo prejeli s krstom.

Sv. Frančišek je v moje življenje vstopal počasi

br. Janez Papa OFM

sam jemljem zares. Lahko je govoriti o uboštvu, preprostosti, bratstvu, miru, služenju in skrbi za stvarstvo, precej težje pa je to živeti takrat, ko se dotakne mojega udobja, mojih načrtov, mojega časa ali mojega načina razmišljanja.

Frančišku sledim, ker me vabi, naj se vedno znova vračam k bistvenemu: h Kristusu. Frančiškova pot zame ni le način življenja, oblačilo ali pripadnost nekemu redu, ampak vsakodnevno prizadevanje, da bi bil človek evangelija. To pomeni biti bližnji človeku, ki ga srečam, znati poslušati, odpustiti, sprejeti drugačnega in se veseliti majhnih stvari. Pomeni tudi priznati, da nimam vedno prav in da potrebujem druge.

V mojem življenju se Frančiškov vpliv kaže predvsem v odnosu do ljudi. Kot frančiškan in duhovnik sem vsak dan med ljudmi, pri maši, pri spovedovanju, pogovorih, med mladimi in starimi, na različnih srečanjih in v skupinah. Prav ljudje so zame pogosto kraj, kjer me sv. Frančišek najbolj preverja. Včasih bi bilo lažje ostati pri lepih idejah, toda konkreten človek pred menoj zahteva potrpežljivost, čas in srce.

Pri tem se srečujem tudi s svojimi slabostmi. Včasih (beri: velikokrat) mi zmanjka potrpežljivosti, včasih sem preveč zaposlen s samim seboj, včasih želim imeti stvari pod nadzorom. Tudi meni se zgodi, da evangelij poznam bolje, kakor ga živim. Prav zato mi je Frančišek blizu: ker me ne pusti pri miru in me vedno znova

Ne morem reči, da je bil en sam trenutek, ko bi ga nenedoma »odkril« in se odločil, da mu bom sledil. Bolj se mi zdi, da me je nagovarjal po različnih poteh in postopoma. Po maturi pred dobrimi tridesetimi leti sem vstopil v frančiškanski red. In še danes me sv. Frančišek nagovarja. V njem prepoznavam preprostost, svobodo, veselje, predvsem pa njegovo sposobnost, da je Boga znal postaviti v središče vsega svojega življenja.

Pri Frančišku me najbolj nagovarja njegova radikalnost. Ko je spoznal Kristusa, ni želel ostati pri lepih mislih in pobožnih besedah, ampak je evangelij vzel zares. To me vedno znova postavlja pred vprašanje, koliko ga tudi

spominja, da je mogoče začeti znova.

Ne vem, ali s svojim življenjem zares nagovarjam okolico. Upam pa, da ljudje ob meni lahko začutijo vsaj nekaj tistega, kar je bilo tako močno pri Frančišku: veselje do življenja, bližino človeku, ljubezen do Cerkve in predvsem željo, da bi bil Kristus vedno bolj viden v mojem življenju. Če bo po meni kdo kdaj prepoznal vsaj majhen odsev Frančiškovega duha, bom hvaležen. Kajti sv. Frančišku ne želim slediti zato, da bi bil podoben njemu, ampak zato, da bi po njegovi poti vedno bolj postajal to, k čemur me je poklical Kristus.

Francišek kaže, da človek ne potrebuje veliko, da bi bil srečen

br. Ambrož Brezavšek

Sveti pater Pij je nekoč rekel, da je največji čudež svetega Franciška Asiškega v tem, da po toliko letih še vedno kdo želi postati manjši brat. Tovrstni čudeži se zaradi njegovega zgleda ne ustavijo le pri manjših bratih, ampak segajo v vse pore družbe.

Sv. Franciška sem prvič zares spoznal kot otrok na nekem taboru, ki so ga vsako leto pripravljali bratje kapucini v Kančevcih. Tema je bila Hvalnica stvarstva, in čeprav takrat še nisem dobro poznal ali razumel njegovega življenja in vsega, kar je zaznamovalo njegovo pot, me je njegov radikalen način sledenja Jezusu začel globoko nagovarjati. Predvsem njegova preprostost in način iskanja Boga v vsaki stvari, brez potrebe po lastnini, sta v meni najbolj odzvanjala.

To je očitno v meni pustilo močan pečat, vendar sem nanj za nekaj časa pozabil, saj je trajalo kar nekaj let od mojega prvega srečanja z asiškim Ubožcem do tega, da sem dejansko vstopil v red manjših bratov.

Za to, da sem želel in želim služiti Bogu na tak način, je najbolj »kriv«¹ Francišek. Njegova preprostost, čeprav je na prvi pogled nenavadna za današnji čas, je pravzaprav zelo sodobna in v današnjem času še kako potrebna. Živimo v času, ko dajemo preveč poudarka na uspeh, imetje, videz in to, da moramo biti boljši od drugih. Francišek kaže drugačno pot. Kaže, da človek ne potrebuje veliko, da bi bil srečen, in da prava vrednost človeka ni v tem, kar ima, ampak v tem, kar je in kako zna ljubiti

Boga, ljudi in vse stvarstvo. To je pravzaprav Jezusova pot, prehojena s Franciškovimi nogami.

Zato se v mojem življenju Franciškov zgled vidi predvsem v tem, da imam pred seboj človeka, ki mu lahko sledim. Ko se znajdem pred kakšno odločitvijo ali ko ne vem, kako naj se odzovem na določeno situacijo, se lahko vprašam, kaj je naredil ali kaj bi naredil Francišek. Seveda ne znam vedno ravnati tako, kot bi si želel, vendar mi je po-

membno, da imam pred seboj smer in zgled. Njegovo življenje me spodbuja, da se trudim biti bolj preprost, ponižen, hvaležen in vse izročati v Božje roke.

Toda v življenju ta ideal in resničnost prideta navzkriž. Franciškova preprostost in ponižnost sta bili tako močni, skoraj ekstremni, da se mi včasih zdita povsem nedosegljivi. Tudi hvaležnost za brate in vse, kar odnosi v skupnosti prinašajo, se lahko v veselju živijo le z Božjim blagoslovom in predajanjem Božji volji. Ko pogledam njegovo življenje, se mi zdi, da sem od tega ideala še zelo daleč. Prav zato se moram vedno znova opominjati, da sledenje Francišku ne pomeni, da moram vse doseči naenkrat. Pomembni so majhni koraki in pripravljenost, da se vsak dan znova trudim. Pri Bogu namreč ni nič nemogoče.

Se pa bojim, da s svojim zgledom nisem ravno najbolj nagovarjajoč za ljudi okoli mene. Včasih se mi zdi, da nobeno moje dejanje ni nič posebnega. A kljub temu ne obupam. Bog si je znal pomagati s Franciškovo, ki je bil najprej zavzet žurer in iskalec posvetnega blišča, zato verjamem, da bo tudi z mano lahko naredil vsaj kaj malega. Če lahko zaradi mojega ravnanja ali besed kdo vsaj za trenutek začuti, da obstaja Nekdo, ki ljubi brezpogojno, potem je to dovolj.

Želim izžarevati hvaležnost in veselje, da lahko pojem Njemu v čast

Petra Ivančič

pogled na svetost. Ljudje se pogosto začnemo spraševati o bistvu svojega življenja šele takrat, ko se znajdemo v težavah, preizkušnjah in ko ne gre vse po naših načrtih. Zato si večkrat zastavim vprašanje: Ali to »materialno« stvar res potrebujem? Me bo pripeljala bliže k Bogu? Ali me omejuje in zastira pravi pogled na življenje? Ob premišljevanju o sv. Frančišku se me je močno dotaknila njegova ljubezen do Mame Marije. Tudi sama se k njej rada zatekam, saj je moja vzornica in priprošnjica. Marija je znala popolnoma zaupati in reči »da« Njemu, ki vse ve in ima vse pod nadzorom. Oba s Frančiškom sta v preprostosti in ponižnosti slišala in prepoznala Gospodov klic ter odgovorila nanj. In v tem sta mi velik zgled. Letos sem za Frančiškov festival na Brezjah uglasbila Marijino antifono, eno od dveh molitev, ki kažeta na Frančiškovo pobožnost do Marije. Besedilo opeva Sveto Devico Marijo, preprosto hčer in deklo, ki ji je bila dodeljena zelo pomembna življenjska naloga. Tako kot je Bog izbral Marijo, je izbral tudi mene in vsakega izmed nas. Za vsakega ima pripravljeno nalogo, ampak če jo želimo odkriti, moramo, kot pravi apostol Pavel, »odložiti starega človeka« in »obleči novega«. In ravno to je naredil sv. Frančišek. Ko je oblekel »novega človeka«, je bil močno povezan z Gospodom in začel sebe razdajati drugim. Bog je vsakemu podaril kakšen talent, ki ga mora prepoznati, razvijati in deliti naprej. Kot zborovodkinja imam veliko priložnosti, da z glasbo in ob njej tudi evangeliziram. Poleg

Sv. Frančišek me je najbolj nagovoril prav v letošnjem letu, ko sem poromala v Assisi. Njegovo življenje se me je tam še bolj dotaknilo, saj sem imela priložnost spoznati kraje njegovega delovanja. Velik pečat je v meni pustila Frančiškova odločitev odpovedati se vsemu, da lahko postaneš svoboden in odprt za Gospoda. V današnjem času, ko je materializem postavljen na visoko mesto v naši družbi, je to kar velik izziv. Vse je na voljo in vedno znova se sprašujemo, kaj še potrebujemo. Zasvojenost z materialnim in posvetnim nam zamegljuje

molitve, ki jo imamo na začetku vsake pevske vaje, se trudim za dober odnos do pevcev. Želim izžarevati hvaležnost in veselje, da lahko pojem Njemu v čast. In s pomočjo Svetega Duha želim k temu spodbuditi tudi druge.

Asiški ubožec me ne pusti pri miru

s. Martina Štemberger

Ko sem vstopila v samostan, sv. Frančiška še nisem poznala. O njem sem vedela malo, vendar sem ob njegovem liku čutila neko nenavadno domačnost. Nekaj me je vleklo k njemu, še preden sem razumela, zakaj. Morda bi lahko stopila na pot Bogu posvečenega življenja v kateri drugi redovni ustanovi, toda prav Frančišek je bil tisti, ki je odločilno vplival na mojo odločitev, da pridem k šolskim sestrām sv. Frančiška Kristusa Kralja.

Potem se je začelo počasno spoznavanje. Njegovo življenje, njegovi spisi, Assisi, kraji, po katerih je hodil, in predvsem način, kako je gledal na Boga, človeka in vse stvarstvo. Ob njem sem vedno bolj prepoznavala nekaj, kar je bilo v meni navzoče že prej, vendar še brez imena. Kot da bi se pred menoj počasi izrisovala podoba nečesa, po čemer je moje srce že dolgo hrepenelo. Zdi se mi, da sem ob Frančišku začela drugače spoznavati tudi evangelij: kot nekaj, kar je dobilo bolj jasen obraz, držo in konkreten način življenja.

Zadnja leta, ko obhajamo osemstoletnice različnih dogodkov iz Frančiškovega življenja, so me še bolj spodbujala k prijateljevanju z njim. Frančiškova družina in Cerkev sta me vabili, da se k njemu vračam, ga poslušam

in se pustim znova nagovoriti. Imam občutek, da Frančišek ni človek, ki bi ga bilo mogoče dokončno spoznati. Bolj kot se mu približuješ, bolj se pred teboj odpira nekaj novega.

Ob Frančišku se učim bolj preprostega, a bolj pozornega pogleda. Zavedam se, da se tudi v stvareh, ki so na prvi pogled majhne, lahko počasi izriše nekaj velikega. Njegova preprostost me osvobaja, njegova radikalnost pa vznemirja. Njegova ljubezen do evangelija me veseli, hkrati pa me postavlja pred vprašanje, koliko je evangelij zares postal moje življenje. Hitro se zgodi, da evangelij občudujem, namesto da bi ga živel; da me Frančiškova preprostost nagovarja, sama pa se težko odpovedujem tistemu, kar mi daje občutek varnosti; da si želim živeti iz zaupanja, hkrati pa bi rada imela stvari pod nadzorom.

V letu sv. Frančiška, ko obhajamo osemstoletnico njegove smrti, me še posebej spremlja misel na njegov prehod v večnost. Ko sem ob tem brala njegovega prvega življenjepisca Tomaža Čelanskega, me je močno nagovoril prizor bratov ob Frančiškovem mrtvem telesu. Jokajo, toda njihova žalost se počasi preobraža. Čelanski zapiše, da se je »jok spremenil v pesem in pretakanje

solza v vriskanje». Sama nisem človek pesmi, veliko bliže mi je slika. Zato si ob teh besedah predstavljam prizor, ki se počasi spreminja pred očmi: ljudje, zbrani ob telesu človeka, ki so ga ljubili, solze na njihovih obrazih in vendar v isti podobi že nekaj drugega – svetloba, ki ne izbriše žalosti, ampak jo preoblikuje. Kot da bi se čez podobo smrti počasi narisala druga podoba: podoba življenja, ki je bilo že ves čas njegovega zemeljskega bivanja skrito v njem.

Frančiškov odmev v meni ni ena sama jasna misel. Bolj je sled, ki ostaja in se s časom pogloblja. Asiški ubožec

me ne pusti pri miru – in prav v tem čutim nekaj dragocenega.

Če danes pogledam na pot, ki se je začela z nejasno domačnostjo, ko ga še nisem poznala, se mi zdi, da je bilo v njej vendarle nekaj zelo resničnega. Takrat še nisem znala povedati, kaj me je pritegnilo. Tudi danes morda ne znam povedati veliko bolje. Vem pa, da sem v Frančišku našla prijatelja na poti in da se ob njem še vedno učim prepoznavati podobo, ki jo je Bog nekoč tiho položil v moje srce.

Želim si, da bi bil tudi zame Gospod vedno na prvem mestu

s. Tina Dajčer

Sv. Frančišek me je s svojo preprostostjo, predvsem pa z ljubeznijo do Gospoda osvojil že na prvih romanjih v Assisi. Želim si, da bi bil tudi zame Gospod vedno na prvem mestu, saj prav Njegova ljubezen oblikuje naša srca, očiščuje pogled in nam odpira nova obzorja. Težko mi je, kadar z be-

sedo ali dejanjem koga nehote prizadenem, a me hkrati ti padci učijo zdrave ponižnosti in zaupanja, da nas ima Gospod rad z vsem, kar smo. Kadar torej damo prostor Njemu, verjamem, da je to dar za vse, s katerimi se srečujemo.

Ubožec iz Assisija – spodbuda za življenje

Matjaž Celarc

S sv. Frančiškom sem se najprej srečal ob filmski upodobitvi in pesmih, pozneje pa ob knjigi o njegovem življenju. Toda zares blizu mi je prišel na duhovnih vajah v prvem letniku bogoslovja, ko sem za premišljevanje vzel Hvalnico stvarstva. Ob njenih besedah se mi je zdelo, kakor da sem objet s stvarstvom in da vse, kar me obdaja, skupaj z menoj hvali Boga. Takrat sem zaslutil, da svet govori o svojem Stvarniku in me vabi v občestvo.

V objemu stvarstva

Frančišek sonca, lune, vetra, vode in zemlje ne opazuje kot oddaljenih predmetov. Nagovarja jih kot brate in sestre, ker imajo z njim isti izvor: vsi prihajajo iz Božje roke. Njegova Hvalnica zato ni le občudovanje narave, ampak izpoved vere. Lepota stvarstva ga ne ustavi pri ustvarjenih rečeh, temveč mu odpira pogled k Najvišjemu, od katerega prihaja vse dobro. Ob njej v meni odmeva osmi psalm. Psalmist se zazre v nebo, luno in zvezde ter se začudi, da se Bog sredi neizmerne veselja spominja človeka in mu zaupa skrb za delo svojih rok (Ps 8,4–7). Človekova veličina ne izhaja iz tega, da bi bil gospodar brez meja, ampak iz tega, da je ljubljen in odgovorno Božje bitje. Psalm 139 gre še globlje: Bog me pozna, me tke in oblikuje že v materinem telesu; zato se mu

zahvaljujem, ker sem čudovito ustvarjen (Ps 139,13–14). Človek ni tujek v stvarstvu, ampak njegov del; hkrati pa je poklican, da v njem prepozna Božji podpis in ga varuje kot zaupani dar.

Frančiškov pogled me zato uči, da hvaležnost ni nekaj, kar se začne šele takrat, ko se vse izteče po mojih željah. Začenja se v čudenju nad tem, da sem, da živim, da lahko diham, gledam, hodim in srečujem druge. Tudi apostol Pavel opozarja, da je po ustvarjenih delih mogoče zaznati nevidno Božjo moč (Rim 1,20). Stvarstvo postane kakor odprta knjiga, ki ne govori le o sebi, temveč usmerja k Bogu. Ko jo berem s srcem, se v meni rojeva hvalnica.

Preprostost, ki osvobaja

Druga Frančiškova poteza, ki me nagovarja, je njegova preprostost. Ko se pred asiškim škofom odpove bogastvu in očetu vrne celo oblačila, ne ostane brez očeta. Svoboden se zateče k nebeškemu Očetu. Ta prizor je radikalen, vendar njegovega pomena ne vidim v zaničevanju sveta ali materialnih dobrin. Prav zato, ker si stvarstva ni lastil, ga je znal sprejeti kot dar. Uboštvo zanj ni praznina, ampak svoboda: ničesar ne zadržati zase, da bi se mogel ves izročiti Bogu in bratom. Pri Pavlu najdem podobno notranjo držo. Filipljanom piše, da se je naučil živeti v pomanjkanju in izobilju, biti sit in biti lačen (Flp 4,11–12). Njegove besede bi lahko zvenele skoraj stoično, kot vaja v samozadostnosti. Toda Pavel težišča ne postavi vase. Svojo misel sklene: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč« (Flp 4,13). Njegova svoboda ne izvira iz samozadostnosti, ampak iz Kristusa. Ne gre za neodvisnost od Boga, temveč za tako globoko povezanost z njim, da zunanje okoliščine nimajo več zadnje besede.

Frančiškova preprostost me zato ne sprašuje samo, koliko stvari imam, ampak predvsem, kaj ima v lasti mene. Lahko sem navezan na imetje, pa tudi na uspeh, ugled, svoje načrte ali predstavo o sebi. Ubožec iz Assisija me vabi, naj vse to položim pred Boga. Šele odprte roke morejo prejeti. Samo človek, ki se mu ni treba oklepiti lastne varnosti, se lahko zares podari.

Popolno veselje

Morda me Frančišek najbolj preseneti, ko bratu Leonu razlaga, kaj je pravo in popolno veselje. Ne najde ga v uspehih, občudovanju ali celo v velikih duhovnih dosežkih. Predstavi mu prizor mraza, lakote in zavrnitve pred vrati lastnega samostana. Če bi človek v takšni uri vztrajal potrpežljivo, brez zagrenjenosti in iz ljubezni do

Boga, pravi Frančišek, bi bilo prav v tem popolno veselje. To ni poveljevanje trpljenja. Bolečina sama po sebi ni veselje. Popolno veselje je gotovost, da mi tudi zavrnitev, neuspeh ali nemoč ne morejo vzeti Boga. Gre za svobodo srca, ki se tudi v preizkušnji ne zapre vase in ne neha ljubiti. Takšno veselje pozna tudi Pavel. Iz zapora ne piše: »Veselite se, ker je vse lahko,« ampak: »Veselite se v Gospodu zmeraj« (Flp 4,4). Njegovo veselje ima svoj izvir »v Gospodu«; zato more obstati tudi takrat, ko se vse drugo maje.

Pavel je moral za takšno svobodo narediti novo notranjo bilanco. Kar mu je nekoč pomenilo dobiček, je zaradi Kristusa spoznal za izgubo. Še več, vse ima za izgubo – celo za smeti – zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, svojega Gospoda (Flp 3,7–8). Tudi Frančišek ne ostane pri odpovedi. Odpove se manjšemu, ker je našel Večjega. V središču njegovega veselja ni izguba, ampak Kristus, zaradi katerega se lahko tudi sam v celoti podari.

Vse vrniti Gospodu

Ob zaključku praznovanja frančiškovskih stoletnic se zato ne sprašujem le, kaj pri Ubožcu iz Assisija občudujem, ampak h kateremu koraku me vabi. Njegovo življenje mi govori o hvaležnosti, ki sprejme vse kot dar, o preprostosti, ki ničesar krčevito ne zadržuje, in o veselju, ki ima svoj izvir v Bogu. Vse troje se steka v izročitev.

Frančišek v *Oporoki* večkrat ponovi: »Gospod mi je dal ...« Gospod mu je dal, da je stopil na pot spreobrnjenja, dal mu je brate in mu razodel, naj živi po evangeliju. Tudi Pavel sprašuje: »Kaj imaš, česar bi ne prejel?« (1 Kor 4,7) Hvaležnost tako ni le lep občutek, ampak priznanje resnice: moje življenje je milost. Ker je vse dar, se mi ni treba ničesar oklepati v strahu. Vse lahko sprejemam in vse vrnem Gospodu.

Ubožec iz Assisija me vabi, da preidem od posedovanja k hvaležnosti, od nadzora k zaupanju in od zadrževanja k podaritvi. Vabi me, da skupaj s stvarstvom hvalim Boga, v preprostosti iščem pravo svobodo in sredi preizkušenj varujem veselje, ki mi ga svet ne more dati niti vzeti. Gospod mi je dal vse; zato mu smem vse izročiti. In ko mu vse izročim, ne ostanem prazen: v njem na novo prejemem sebe, brate in sestre ter celotno stvarstvo.

Sveti Frančišek in sveta Klara sta nerazdružljiva

s. Marija Alojzija sv. serafinskega očeta Frančiška

V jubilejnem letu sv. Frančiška smo prav Frančiškovi bratje in sestre na poseben način povabljeni, da se vrnemo k izviru naše duhovnosti, ki postavlja za temelj našega Vodila, preprosto, evangelij sam! V tem je izjemnost in trajna sodobnost. Bolj zvesto in korenito kot jo živimo, bolj je privlačna. Osemsto let se ta zaklad prenaša iz »roda v rod«; bomo mi sposobni predati zanamcem, kar smo zastonj prejeli?

Moje redovno ime je s. Marija Alojzija sv. serafinskega očeta Frančiška in sem svoj častitljivi redovni priimek tako rekoč prinesla s seboj v samostan. V mladosti sem ob bratih kapucinih zasledila prve Frančiškove stopinje. Preko njega sem začutila, da me Gospod kliče na pot Klarine karizme.

Ko sem si ogledala film o sv. Frančišku, se mi je porodila želja, da bi šla v Assisi. Tja sem prvič poromala z brati

kapucini. Spoznavala sem Frančiškovo preprostost, uboštvo, ljubezen in zagledanost v Kristusa do te mere, da mu je postal podoben in je prejel njegove rane. Navdušenje se je vsako leto še povečalo, ko sem z brati in mladimi znova prihajala v to umbrijsko mestoce.

Skupaj s sv. Frančiškom sem molila, naj mi Gospod razsvetli temine srca in pokaže pot, na katero me kliče. Spoznala sem tudi sestre klarise in se vedno bolj ogrevala za življenje po Frančiškovem vzoru. Na povabilo brata Primoža Kovača sem vstopila v noviciat Frančiškovega svetnega reda. Na tej poti sem jasno začutila željo po še večji korenitosti. Vse bolj sem razumela, da sta Frančišek in Klara nerazdružljiva, da ni enega brez drugega. Čeprav sta živela različni karizmi, ju je združevala ista ljubezen do Jezusa Kristusa, »ki je bil ubog položen v jaslje in gol visel na križu« (sv. Klara). Oznajevalna in molitvena karizma se pri njiju dopolnjujeta. Sv. Frančišek se je tudi zavezal, da bo vedno skrbel za uboge sestre kakor za svoj red.

Pred šestindvajsetimi leti sem v jubilejnem letu 2000 vstopila v samostan sester klaris v Nazarjah, od leta 2012 pa sem v Turnišču.

Prišla sem z velikim idealom in obenem tudi s strahom: kako bo z mojo živahno naravo!? Ni lahko, ko se srečaš sam s seboj, s svojimi napakami, sredi odpovedi in sku-

šnjav, ki se prikradejo na pot! Toda z vztrajnim premagovanjem, molitvijo, s podporo sester in zlasti z Božjo pomočjo sem mogla iti naprej. Tako lahko vsako jutro znova hvaležno vzkliknem s sv. Frančiškom in sv. Klaro: »Hvaljen bodi, Gospod, ker si me ustvaril in mi podaril redovni poklic, da Te smem in morem ljubiti, hvaliti, poveljevat in prositi milosti za brate in sestre!«

V času, ko vlada materializem, uživaštvo in težnja po imeti še več, zopet prebudimo Frančiškovo in Klarino karizmo, ki poudarja preprostost in uboštvo, skromnost in ponižnost. Vse to pa naj bo odsev globoke zagledanosti v Kristusa in Njegovo mater, ponižno Gospodovo deklo, stoječo pod križem. Skupaj se potrudimo za več pristne bratske in sestrinske povezanosti med Frančiškovimi redovi. Naj bo Frančiškovo leto nov izziv tudi v tem pogledu.

Zgled sv. Frančiška je konkreten kaŝipot do Boga

Pogovarjala se je Doroteja Emeršič

Na osrednji slovesnosti ob 800-letnici Frančiškovega tranzitusa je bil eden izmed dogodkov tudi igra, ki so jo izvedli Frančiškovi otroci iz Škofje Loke ob igralški zasedbi prvega in tretjega reda. Besedilo je napisala Alenka Liebhart in jo režirala ob pomoči Magde Košir in glavnega igralca br. Ambroža Brezovška. Alenkin moŝ Rok je v NS OFS odgovoren za FO in FRAMO.

Rok in Alenka, če začnem pri koncu: kako sta doŝivela srečanje na Brezjah? Kakšne občutke je pustilo v vama?

Bova odgovorila kar v slogu nam vsem tako ljube pesmi: »Res je bilo prijetno, ko smo v srcu čutili tiho pesem stvarstva in bratstva.«

Vesela sva, da smo kot družina lahko del velike Frančiškove družine. Źelimo si, da bi bilo takšnih srečanj več. Pa morda tudi to, da bi se jih udeleževalo še več bratov in sester; takšna srečanja nas res povezujejo.

Igri, ki si jo napisala ti, Alenka, smo z veseljem prisluhnili. Bila je tako izvirna, sveŝa, duhovita in tudi nasmejali smo se. Kje si črpala ideje?

Iskala sem nekaj, kar bi bilo Źe napisano in bi lahko uporabili ob praznovanju Frančiškove 800-letnice. Ker pa nisem nič našla, sem se odločila, da napišem sama. Pred pisanjem sem se vedno izročila Svetemu Duhu, uporabila nekaj knjig o svetem Frančišku, da so bili podatki, ki so bili navedeni, pravi. Šlo je kar hitro, v treh večerih je bila napisana igrice Frančiškovi otroci gredo v Assisi. Je pa pomagalo, da sem imela idejo, da bi br. Ambroŝ odigral brata, ki pelje Frančiškove otroke v Assisi, in sem vedela, da je br. Ambroŝ nadarjen igralec. Tudi otroci in vsi ostali igralci so se potrudili in pristno ter pristrčno zaigrali. Res sem jim hvaleŝna.

In zdaj gremo na začetek. Kje in kako se je

vse skupaj začelo? To sta seveda vajini matični družini. Sta Źe tam dobila nastavke za tako bogato duhovno ŝivljenje?

Alenka: Odraščala sem v tradicionalni katoliški kmečki družini. Starši so vedno dajali zgled vere. Potem se je vera utrjevala v gimnaziji in med študijem na Pedagoški fakulteti in postajala osebna. Rada sem hodila na razna katoliška srečanja mladine (Taize, svetovna srečanja mladih ...), sodelovala sem v ŝupniji, spoh z glasbo.

Rok: Moja družina ni bila verna, le babica je bila zgled vere. V študijskih letih sem se pribliŝal Bogu in ŝel za dve leti tudi v bogoslovno semenišče. Čeravno sem v tem času spoznal, da to ne bo moja pot, sem hvaleŝen za ti dve leti. Takrat sem bil tudi aktiven kot bobnar v ritmično-duhovni skupini Mana. Od takrat naprej rad slavim Boga s slavno glasbo.

Kaj (kdo) pa vaju je pripeljal(-o) skupaj? Kaj je

bilo na Roku, da te je pritegnilo? In na Alenki? Kakšni so bili vajini skupni začetki?

Skupaj so naju pripeljale skupne točke (vera, glasba) in prijateljica Simona. Preprostost, humor, sproščenost in vse to preŝeto z vero pa naju je po Boŝji volji pripeljalo do zakramenta svetega zakona, ki sva ga sklenila na god sv. Gregorja Velikega leta 2011.

Kako je bilo, ko so začeli prihajati otroci? Sta se morda srečala s kakimi posebnimi izzivi?

Lepo je, seveda pa tudi odgovorno. Bogu sva hvaležna za tri hčerke. Terezija je stara 13 let, Elizabeta 11, Klara Marija pa je ravnokar praznovala 2. rojstni dan. So dobrovoljne, živahne punce, polne paleta čustev. Izzivi so vsak dan, ko moraš odločno vztrajati pri dogovorih, ne popuščati pregovarjanju. Svoje izzive predstavlja puberteta, hkrati pa tudi dvoletna trma. Nekaj izzivov pa pri nas predstavlja tudi diagnoza, ki jo imata starejši hčerki. To je tudi naša pot vere in zaupanja, ki nas dela bolj ranljive, a zato bolj predane Bogu Očetu, Sinu in Svetemu Duhu, tudi po Materi Mariji, ki se ji tako radi priporočamo.

Sta bila že takrat zasidrana v veri, Frančišku? Kako, kdaj in kje sta pravzaprav spoznala tega svetnika? Kako vaju je nagovoril?

Alenka: Kot sva že omenila, sva v veri skupaj zasidrana že od prej in od poroke. Se pa zasidranost pogloblja z leti, s preizkušnjami, z modrostjo.

Svetniki so nama zgled že na splošno. Tudi s hčerkami se radi pogovarjamo o njih. To so res naši ideali, ki jih je vredno posnemati, in sv. Frančišek je en mogočen primer teh idealov.

Sv. Frančiška sva poznala že prej. Rok se je srečeval s kapucini, jaz pa imam občutek, da je ta svetnik že od vedno prisoten v življenju iz vere. Zelo nama je blizu preprostost, ponižnost in seveda Frančiškovo radikalno sledenje Jezusu po evangeliju.

Čeprav pred poroko nisva nič razmišljala in sploh še nisva dobro poznala Frančiškovega svetnega reda, je zanimivo, kako je že na poročni sve-ti maši Sveti Duh vtikal sv. Frančiška v mašo. Kot darovanjsko pesem je br. Stane Bešter s kitaro ob ambonu skupaj z vsem zbranim ljudstvom zapel Res je prijetno.

Kasneje sva iskala, kako bi lahko poleg dejavnega župnijskega življenja v župniji Kranj Šmartin še bila aktivna v (slovenski) Cerkvi. Ko se je leta 2018 najina pot spet bolj povezala s kapucini, sva vstopila v škofjeloško bratstvo Frančiškovega svetnega reda. Hitro sva zaslutila, da je to tisto, kamor naju Bog kliče.

Kako vama uspeva slediti mu, hoditi po njegovih stopinjah za Jezusom?

Včasih se je težko, a vendar lepo obuti v Frančiškove čevlje oz. bolje rečeno – v sandale. Kako nama uspeva slediti mu? Hmm, trdura se, v vsej svoji šibkosti in slabostih. Zgled je močan, smo pa šibki, ampak je lepo imeti ves čas za zgled človeka, ki je nekoč hodil po naši zemlji in je v polnosti sledil Jezusu.

Vaju pri tem ovirajo kake težave?

Težave smo si ljudje včasih med sabo, s svojim karakterjem, samovoljo in v bratstvu in sestrinstvu to predstavlja izziv sprejemanja, odpuščanja. To dvoje je lahko včasih daljši ali težji proces, ki nam v človeškem smislu ne uspe vedno, saj smo šibki.

Težko je, kadar vidiš, da v bratstvu ni odziva, kadar želiš, da bi bila npr. krajevna družina OFS bolj aktivna, pa se zdi, da veliko bratov in sester nekje »spi«.

Želiva si, pravzaprav si želimo vsi, tudi starejši hčerki, da bi bila Frančiškova družina v Sloveniji še bolj živa, da bi cvetela Frančiškova mladina in Frančiškovi otroci. Moli-mo za to.

Kdo je vajina opora, ko postane pot strma?

Zagotovo Marija in njen »Zgodi se«. S Svetim Duhom želiva prežemati odločitve in ga prosiva, naj naju oz. nas vodi.

Kakšno vlogo imajo v vajini duhovnosti bratje prvega reda ali morda sestre, OFS?

V prvi vrsti nama pomenijo molitveno podporo. Bratje in sestre so naši prijatelji in pogosto tudi zaupniki. Bratje

prvega reda so nepogrešljivi duhovni asistenti. Želimo si, da bi bili z njimi lahko povezani še bolj, ampak vemo, da so precej obremenjeni.

Kako uspeta uskladiti poklicno pot (kaj sta po poklicu), družinsko življenje in duhovno hojo za Jezusom?

Alenka: Po poklicu sem učiteljica razrednega pouka, kar se lepo prepleta z družinskim življenjem. Hkrati poskušam v razredu pričevati za Jezusa, predvsem z zgledom, včasih pa tudi z besedami: »Česar polno je srce, rada usta govore.« Ko sem lansko leto učence 3. razreda spremljala na kosilo, so se mi na začetku nekateri fantje posmehovali, ko sem se pokrivala pred jedjo. Na koncu šolskega leta so se pokrižali tudi oni.

Rok: Jaz sem teolog in poučujem verouk. To mi predstavlja idealen preplet vere, družinskega življenja in hoje za Jezusom.

Kako molite kot družina, kot zakonca? Kakšno mesto ima molitev v vajini družini?

Kot zakonca najraje moliva rožni venec in slaviva Boga z glasbo na slavljenjih. Veliko nama pomeni skupna sveta maša. S hčerkami molimo na različne načine: z molitvenimi obrazci, s svojimi besedami, rade molijo litanije,

zapijemo in se o veri veliko pogovarjamo. Velikokrat skupaj preberemo dnevno Božjo besedo.

Kako zaživite kot družina, ko so počitnice? Kam se odpravite, kaj počnete, kako se imate? Naj tudi otroci kaj povedo.

Radi imamo hribe, izletniško vožnjo s kolesi, tudi morje, čeprav to bolj otroci. Hvaležni smo, če lahko vsako leto kam poramamo, recimo v Medžugorje, v Assisi ... Na romanjih so včasih prisotne tudi kakšne preizkušnje (kdo zbolí, tudi oropali so nas že), ampak takrat se vera še bolj krepi.

Terezija: Takoj na začetku počitnic nas ponavadi čakajo najboljše duhovne vaje v Želmljem, nato pa oratorij v domači župniji Kranj Šmartin. Oboje je super druženje, petje, molitev ...

Elizabeta: Letos so mi bile počitnice zelo všeč, ker smo bili kar dolgo na morju. Nato pa vsega po malo: Assisi, Gardaland, safari park, kolesarjenje. Dobiček nas sestríc je bilo letošnje poletje to, da smo dobili dva ljubka morska prašička Pepo in Fifija.

Terezija: Dolgo smo atiju in mami govornice, da nismo čisto nič Frančiškovi, ker nimamo nobene živali. Pa sta le popustila. 😊

Ko Klaro Marijo vprašamo, kam gre najraje »pa, pa«, po dvoletniško pove: »Morje, Gardaland, bim-bam.«

Kaj vama pomeni delo s FO, v OFS?

Poslanstvo.

Vajino sporočilo bralcem revije Med nami?

Zgled sv. Frančiška je konkreten kažipot do Boga. Gremo skupaj na pot!

Draga Alenka in Rok, hvala vama za pripravljenost, da sta spregovorila bralcem naše revije in odstrla delček svoje poti za Jezusom v Frančiškovich sandalih. Hvala vama, da svoje poslanstvo v OFS in nasploh v Cerkvi jemljeta resno in konkretno. Želimo vama še veliko veselja in vztrajnosti na tej poti!

BREZMADEŽNA

Kaj pomeni biti vitez Brezmadežne po zamisli sv. Maksimilijana Kolbeja

Biti vitez Brezmadežne po zamisli sv. Maksimilijana Kolbeja pomeni odgovoriti na Božji klic k svetosti, tako da se človek popolnoma izroči Brezmadežni Devici Mariji in po njej vedno bolj pripada Jezusu Kristusu. Sv. Maksimilijan ni razumel viteštva kot boja proti ljudem, temveč kot duhovni boj proti grehu, zlu in vsemu, kar človeka oddaljuje od Boga. Orožje viteza niso moč, nasilje ali prisila, ampak molitev, ljubezen, žrtev, ponižnost in zaupanje v Božjo milost.

Leta 1917 je ustanovil gibanje Militia Immaculatae (Vitezi Brezmadežne), katerega namen je »prizadevati si za spreobrnjenje grešnikov, krivovercev, razkolnikov in

posebej tistih, ki so najbolj oddaljeni od Cerkve, ter za posvečevanje vseh pod varstvom in po priprošnji Brezmadežne«. Kolbe je bil prepričan, da je Marija najpopolnejša Kristusova učenka in da nihče ne vodi človeka k Jezusu tako zanesljivo kakor ona.

V središču njegove duhovnosti stoji popolna izročitev Mariji. To ne pomeni, da bi Marija zasedla Kristusovo mesto, ampak da kristjan dovoli, da ga ona oblikuje po zgledu svojega Sina. Kolbe je zapisal: »Nikoli se ne bojmo preveč ljubiti Marije. Nikdar je ne bomo ljubili bolj, kakor jo je ljubil Jezus.« Ta misel razkriva njegovo globoko prepričanje, da prava pobožnost do Marije vedno vodi h Kristusu in nikoli ne ostane sama sebi namen.

Za sv. Maksimilijana je bil vitez Brezmadežne predvsem človek molitve. Vsak dan naj bi svoje delo, trpljenje, veselje in odločitve izročal Bogu po Mariji. Posebno mesto imajo evharistija, zakrament sprave, molitev rožnega venca in zvestoba vsakodnevni dolžnostim. Po njegovem mnenju svetost ne nastaja predvsem v velikih dejanjih, ampak v zvestobi majhnim stvarim, opravljenim iz ljubezni. Zato je zapisal: »Samo ljubezen ustvarja.« Vse, kar kristjan dela brez ljubezni, izgubi svojo pravo vrednost, medtem ko lahko najmanjše dejanje, storjeno iz ljubezni do Boga in bližnjega, postane pot svetosti.

Biti vitez Brezmadežne pomeni postati apostol. Kolbe ni želel, da bi kristjani vero živeli le zase. Spodbujal jih je, naj z zgledom, besedo in uporabo vseh razpoložljivih sredstev oznanjajo evangelij. Sam je ustanavljal revije, tiskarne in radijsko postajo, ker je verjel, da morajo kristjani pogumno uporabljati sodobna sredstva za širjenje resnice. Pogosto je poudarjal: »Osvojiti ves svet za Kristusa po Brezmadežni.« To ni pomenilo osvajanja z močjo ali prisilo, ampak z ljubeznijo, pričevanjem in služenjem.

Vrhunec njegovega razumevanja viteštva je bila popolna podaritev samega sebe. To je dokazal tudi v koncentracijskem taborišču Auschwitz, kjer je prostovoljno daroval svoje življenje namesto družinskega očeta. Njegovo dejanje ni bilo trenutni junaški navdih, ampak sad vseživljenjske izročitve Bogu. Že veliko prej je zapisal: »Največja sreča na zemlji je, da se lahko popolnoma darujemo Brezmadežni in po njej brez pridržka pripadamo Kristusu.« V teh besedah se kaže bistvo njegovega življenjskega programa.

Vitez Brezmadežne zato ni človek, ki bi iskal priznanje ali posebne naloge. Njegova naloga je predvsem vsak dan

živeti evangelij tam, kamor ga je Bog postavil – v družini, šoli, na delovnem mestu ali v družbi. S svojo dobroto, poštenostjo, odpuščanjem in pripravljenostjo pomagati drugim postaja znamenje Božje navzočnosti. Njegovo življenje je tiho, a močno pričevanje, da lahko ljubezen premaga sovraštvo in da ima zadnjo besedo vedno Bog.

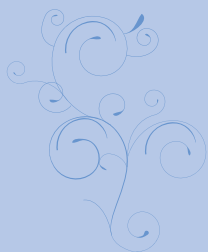
Po zamisli sv. Maksimilijana Kolbeja je biti vitez Brezmadežne torej življenjska odločitev za popolno pripadnost Jezusu po Mariji. Takšen človek si prizadeva za svetost, moli za spreobrnjenje vseh ljudi, oznanja evangelij z besedo in zgledom ter je pripravljen služiti bližnjemu tudi za ceno osebne žrtve. Njegovo viteštvo se ne meri po zunanjih znamenjih, ampak po ljubezni, ki jo vsak dan živi. Zato ostaja sporočilo sv. Maksimilijana tudi danes aktualno: svet se ne spreminja predvsem z močjo, ampak s svetostjo ljudi, ki se popolnoma izročijo Bogu po Brezmadežni Mariji.

Lepo vabljen/-a, da se pridružiš temu marijanskemu gibanju. Za vsa vprašanja in pristopno prošnjo sem ti na voljo po e-pošti milan.kos@rkc.si.

p. Milan Kos

Pozdrav blaženi Devici Mariji

Pozdravljena, Gospa,
 Marija, sveta Kraljica,
 sveta Božja mati Marija,
 ki si postala Devica Cerkev.
 Izbral te je najsvetejši Oče nebeški
 in te posvetil z najsvetejšim ljubljnim Sinom
 in Svetim Duhom Tolažnikom.
 V tebi je bila in je vsa polnost milosti in vse dobro.
 Pozdravljena, njegova palača!
 Pozdravljena, njegov tabernakelj!
 Pozdravljena, njegovo domovanje!
 Pozdravljena, njegovo oblačilo!
 Pozdravljena, njegova dekla!
 Pozdravljena, njegova mati!
 In vse ve svete kreposti,
 ki se po milosti
 in razsvetljenju Svetega Duha
 izlivate v srca verujočih,
 da jih iz nevernih spreminjate v Bogu zveste.

Pripravlja: Doroteja Emeršič

FRANČIŠEK ASIŠKI

Ti veš to, Bog, o Bog moj, davno že,
da srce moje ni samo ko sveča,
ki pred oltarji tvojimi medleča
ugasne in se nikdar več ne vžge.

Ti veš, da v meni si razvnel požar,
ki me vsega objema in razjeda
in da mi vsaka tvoja je beseda,
ukor in kazen, srcu mili dar.

Le tepi me, trpinči me in muči,
ponižaj me, s sramoto me odeni,
ljubezen moja bo samo še jačja.

Ognja ne pogase grmade dračja:
on vse požge in k viru tvoje luči
samo še više švignejo plameni.

Alojz Gradnik

FRANČIŠEK ASIŠKI

Mi gremo k Tebi, polnosti iskat!
Mi gremo k Tebi z željnimi željami,
da bi s skrivnostjo svojo hodil z nami:
véliki brat!

Kakor drevo – roke razpenjaš v veje
in ptice v mehke se dlani skrijó.
Plamenčki živi v mraku zasijó:
ljubezen greje.

O soncu poješ. Pesem v duše seže
in pesem v dušah v eno zaživi.
In vse so eno, vse so kakor Ti:
ljubezen veže.

Legenda o ljubezni: šla je do neba,
otročka vera ji je pot svetila.
Ljubezen se je v večnost razklenila
in v zadnjo polnost: gledanje Boga.

Delovni vikend Narodnega sveta Frančiškovega svetnega reda v Piranu

Doroteja Emeršič

Prvi vikend v septembru je bilo v Piranu zelo živahno. Poleg velike množice turistov, ki se je drenjala po piranskih ulicah, se je v cerkvi sv. Frančiška zbralo občestvo, ki je praznovalo prvo obletnico vrnitve Carpaccieve slike Marija na prestolu z Detetom in svetniki v Piran. Ob tej priložnosti je izšel album, v katerem je opisana 85-letna pot te umetnine nazaj domov.

Za lažjo izvedbo mesečnih srečanj smo sestavili naslovo in določili pisce katehez za srečanja. Osrednja tema katehez bodo vsebine radijskih katehez, ki jih lahko poslušamo v tem letu na Radiu Ognjišče z osrednjo mislijo: Gospod mi je dal ... možnosti je veliko: brate, sestre, milost spreobrnjenja, milost srečanja z gobavcem, milost večnega življenja, podarja se mi v evangeliju, v evharistiji, podarja mi mir, dar molitve ... Ob vseh teh temah se bomo ustavljali na srečanjih v prihodnjem letu, se o njih pogovarjali, jih premišljevali in poskušali živeti.

Mnogi sploh ne vedo, da obstaja v Cerkvi red, v katerem niso povezani duhovniki ali redovnice, temveč čisto običajni ljudje, ki hodijo v službo, imajo družine, ne morejo pa mimo vabila sv. Frančiška: »Pojdi in

Istočasno pa se je začelo tudi tridnevno srečanje Narodnega sveta Frančiškovega reda Slovenije z zakonci. Pregledali so preteklo delo in zastavili načrt za naslednje leto. Poleg delovnega srečanja so dragoceni čas skupnega bivanja izkoristili tudi za bratsko druženje in seveda plavanje.

Letošnje leto je najbolj zaznamovalo praznovanje 800-letnice Frančiškove smrti, ki smo ga vsi, ki nas nagovarja sv. Frančišek, praznovali 25. junija na Brezjah. Čaka nas pa še nekaj lepih praznovanj v tem letu: 4. oktobra bo velik spomin na dejansko 800-letnico, ki bo v resnici obletnica, ne samo spomin. Ta dan bo posebej slovesno praznovanje na Ptuj pri Sv. Petru in Pavlu, v Ljubljani v Šiški, kjer bodo hkrati praznovali tudi 100-letnico Plečnikove cerkve, in pri minoritih v Piranu. Možnosti za udeležbo bo torej dovolj.

V želji, da bi imela krajevna bratstva največjo možno spodbudo za osebno rast, smo predlagali nekaj spodbud. Na primer:

popravi mojo Cerkev! Ti pojdi ...» Ker ostajajo v svetu, se imenujejo Frančiškov svetni red. Če ste tudi vi med tistimi, ki vas kliče Frančiškov glas, stopite v katero izmed cerkev, ki jih oskrbujejo Frančiškovi bratje (franciškani, minoriti ali kapucini). Na oglasni deski boste našli datume srečanj bratov in sester Frančiškovega svetnega reda. Če pa v vašem kraju še ni Frančiškovega bratstva, pišite na domačo stran (<https://www.ofs.si>) in bomo prišli k vam, povedali, kdo smo in v katerih čevljih poskušamo hoditi za Jezusom. V jubilejnem letu sv. Frančiška vam želimo z njegovimi besedami: MIR IN DOBRO!

Veliki dan za zambijsko provinco: pet mladih bratov izreklo večne zaobljube

Zbral p. Andrej Mohorčič

Chanda, Peter Raphael Chipulu, Stephen Chanda Sumani, Jack Joachim Mwape in Augustine Noel Dama.

Slovesno bogoslužje je potekalo v znamenju preproste frančiškove radosti, tradicionalnega zambijskega liturgičnega petja in globoke molitve. Provincialno vodstvo se je med sveto mašo posebej toplo zahvalilo staršem, družinam in domačim župnijam novih redovnikov, ki so svoje sinove podpirali na poti formacije in jih velikodušno izročili v službo Božjemu ljudstvu.

Iz misijonskih korenin v samostojno provinco

Ta dogodek ima za afriško minoritsko navzočnost izjemen zgodovinski in pastoralni pomen.

V minoritski provinci v Zambiji so sredi letošnjega julija obhajali izjemen praznik vere in redovnih poklicev. Pet mladih zambijskih bratov se je s slovesnimi (večnimi) zaobljubami dokončno zapisalo hoji za Kristusom po zgledu svetega Frančiška Asiškega.

V misijonski župniji sv. Jožefa v Kalumbwi (okrožje Kalulushi) je v soboto, 18. julija 2026, potekala slovesna sveta maša, med katero je pet zambijskih bratov izreklo doživljenjske zaobljube uboštva, pokorščine in čistosti. V imenu reda jih je sprejel provincialni vikar p. Alexander Chimpusa. Kurija reda manjših bratov konventualov (minoriti) je uradno poročilo in zahvalo celotni redovni skupnosti objavila nekaj dni kasneje, 24. julija 2026.

Kdo so novi bratje minoriti?

Doživljenjske zaobljube evangelijskih svetov so izrekli: Emmanuel Malama

men. Korenine reda konventualov v Zambiji segajo v leto 1930, ko so na to območje prispeli prvi italijanski in drugi misijonarji. Ti so z neutrudnim delom, gradnjo

misijonskih postaj, šol in zdravstvenih domov položili trdne temelje krajevne Cerkve.

Med misijonarji, ki so zaznamovali to afriško državo, ima posebno mesto **p. Miha Drevenšek**, eden najbolj prepoznavnih in vsestranskih slovenskih misijonarjev. V Zambiji je deloval od leta 1977 pa vse do svoje smrti leta 2011. Zaradi izjemne povezanosti z domačini in njegove neizmerne energije so ga mnogi prepoznali kot graditelja mostov med narodi in njihovimi interesi. Leta 1999 je bil zaradi svojega humanitarnega in mirovnega dela celo predlagan za Nobelovo nagrado za mir.

Sadovi, ki danes bogatijo sosednje države

Dolgoletni misijonski trud je obrodil bogate sadove. Pokrajina je postopoma rasla in pred petindvajsetimi leti dosegla polno cerkveno in pravno zrelost. Iz misijona je namreč nastala popolnoma samostojna provinca. Danes ta ne potrebuje več stalne kadrovske pomoči iz Evrope, ampak se močno opira na številne lastne, domače poklice.

Še več – zambijska provinca danes sama deluje misijonsko, saj že vrsto let uspešno vodi in oskrbuje svoj misijon v sosednji državi Malavi.

Spodbuda za celoten red

Slovesne zaobljube petih bratov v Kalumbwi so močno znamenje, da je Frančiškova karizma v Afriki živa, dinamična in privlačna za mlade. Novim bratom želimo obilo Božjega blagoslova, stanovitnosti in gorečnosti pri oznanjevanju evangelija!

Vir: Kurija reda manjših bratov konventualov

Pričevalci ljubezni do konca: 35 let od mučeniške smrti blaženih poljskih minoritov v Peruju

p. Andrej Mohorčič

Letošnji avgust prinaša spoštljiv spomin na dogodke iz leta 1991, ko sta sredi andskih gora svoje življenje za vero in bližnjega darovala poljska misijonarja, minorita p. Michał Tomaszek in p. Zbigniew Strzałkowski. Kot žrtvi marksističnega nasilja sta postala simbol neupogljive zvestobe Kristusu in svojemu ljudstvu.

Poslanstvo sredi preizkušenj: kruh za telo in dušo

Mlada poljska minorita sta v odročno perujsko župnijo Pariacoto, ki leži visoko v Andih, prispela ob koncu osemdesetih let prejšnjega stoletja. Prevzela sta oskrbo več deset gorskih vasi, kjer so ljudje živeli v hudi revščini,

Michał Tomaszek,
Zbigniew Strzałkowski in
Alessandro Dordi
(†1991)

BEATIFIKACIJA:
– 5. decembra 2015
– Papež Frančišek

► Praznovanje

LITURGIČNI SPOMIN:
– (9. in 25. avgusta)

Očitali so jima, da s širjenjem verskega upanja in deljenjem hrane »uspavata revolucionarno zavest« ljudi. Le dobra dva tedna kasneje, 25. avgusta 1991, je pod streli iste teroristične skupine v bližnji župniji padel tudi italijanski misijonar don Alessandro Dordi. Njegova žrtev ostaja neločljivo povezana s poljskima bratoma, saj so vsi trije darovali življenje za isto andsko ljudstvo.

Cerkev je njihovo pričevanje uradno prepoznala 5. decembra 2015, ko so bili vsi trije v perujskem mestu Chimbote razglašeni za blažene mučence. Papež Frančišek je odločitev o beatifikaciji podpisal v Vatikanu, samo slovesnost v Chimbotu pa je v njegovem imenu vodil kardinal Angelo Amato (papež je kraje njihovega delovanja obiskal kasneje, med svojim pastoralnim obiskom Peruja januarja 2018). Z razglasitvijo za blažene je počastil

ki sta jo takrat še stopnjevali uničujoča suša in epidemija kolere. P. Michał in p. Zbigniew se nista omejila le na duhovno oskrbo in podeljevanje zakramentov. Domačinom sta pomagala graditi vodovodno omrežje, organizirala sta oskrbo s hrano in zdravili ter poučevala otroke in mladino. Zlasti p. Michał je s svojo ljubeznijo do glasbe privabljal mlade, p. Zbigniew pa je s svojo praktičnostjo in znanjem bolničarja reševal življenja. Zaradi svoje preprostosti in neizmerne dobrote sta hitro postala neločljiv del tamkajšnje skupnosti.

Ko ljubezen postane grožnja revoluciji

Tisto, kar je bilo za revne prebivalce Pariacota blagoslov, pa je predstavljalo grožnjo za gverilsko skupino Svetla pot (*Sendero Luminoso*). Ta skrajna maoistična teroristična organizacija je skušala v Peruju izvesti krvavo revolucijo, njihova ideologija pa je vero videla kot »orodje zatiranja«. Prizadevanja poljskih misijonarjev za mir, izobrazbo in humanitarno pomoč so neposredno rušila načrte gverilcev, ki so želeli izkoristiti obup revnih za radikalizacijo. Čeprav sta se patra zavedala naraščajoče nevarnosti in groženj, sta se zavestno odločila, da svojih vernikov v najtežjih trenutkih ne bosta zapustila.

Usodni 9. avgust in sadovi mučeništva

Nasilje je doseglo vrhunec na večer 9. avgusta 1991. Teroristi so vdrli v samostan, ugrabili oba misijonarja in ju po krajšem zaslišanju zunaj vasi zverinsko usmrtili.

njihovo darovanje, kasneje pa je ob obisku Peruja tudi osebno obiskal in blagoslovil kraje, povezane z njihovim pričevanjem. P. Michał in p. Zbigniew sta s tem postala sploh prva uradno razglašena mučenca v zgodovini Peruja.

Aktualnost njunega sporočila po 35 letih

Po treh desetletjih in pol od njunega odhoda v večnost njun zgled ne blede. Za današnjega vernega človeka sta blažena misijonarja močan opomnik, da krščanstvo ni teorija, ampak dejavna ljubezen, ki gre do skrajnih meja – do darovanja lastnega življenja. Njuna pot nas uči, da luči vere nobena temačna ideologija ne more ugasniti, ampak jo mučeniška kri le še bolj razplamti.

Assisi – mesto, kjer še vedno živi Frančišek

Ana Seničar

Assisi je mesto, ki ga pozna ves svet zaradi človeka, ki je v njem živel pred osemsto leti. V njegovem času so tam živeli tudi veliko bolj eminentni ljudje – po človeških merilih pomembni, mogočni in slavni. Danes se jih skoraj nihče več ne spomni. Kajti kar je iz zemlje, se vrača zemlji. Kar je človeško, mine. Kar pa je Božje, nikoli ne umre. Assisi je ostal živ zaradi Frančiška. Sveti Frančišek je hotel popraviti Jezusovo Cerkev. Sprva je mislil, da ga Jezus kliče, naj popravlja cerkve iz kamna. Ko je pri Svetem Damijanu zaslišal: »Frančišek, pojdi in popravi mojo Cerkev,« je v svoji preprostosti to razumel dobesedno. Začel je popravljati tri materialne cerkve – njihove zidove, strehe, kamen in opeko. Toda Jezus ga je pustil v tišini. Tri leta mu ni povedal, da ne misli na »cigle« in opeke. Pustil ga je, da sam dozori v spoznanju. Ni mu dal načrta, zemljevida in navodil, kam naj gre. Ni mu rekel: »Pojdi v Rim, pojdi v Jeruzalem, pojdi v islamski svet.« Ni mu naročil, naj kupi apno in zgradi zidove. Jezus mu ni dal navodila. Dal mu je Sebe. In ko imaš Njega, imaš kompas.

Tudi mi v življenju pogosto želimo natančna navodila. Hočemo vedeti, kam moramo iti, kaj se bo zgodilo in kako se bo vse končalo. Toda Bog včasih molči. In ko pride tišina, moramo verjeti. Tako kot je verjel Abraham. To je težko. Zelo težko. Kajti mi smo šibki ljudje. Potrebujemo Božjo pomoč, potrebujemo pa tudi človeka ob sebi.

Frančišek je imel Klaro. Njuna ljubezen je bila nenavadna, čista, skoraj neizrekljiva. Bila je platonska ljubezen, ki ni iskala človeka zase, ampak je oba vodila k Bogu. Frančišek in Klara ostajata skrivnost, ki že osem stoletij vzbuja začudenje in spoštovanje. Imel je tudi brata Leona. Leon je bil njegov prijatelj, njegov duhovni spremljevalec, njegova opora – njegova »bergla« in njegove oči. Hodila sta skupaj, se podpirala in drug drugega nosila v bratovski ljubezni. Toda nobenemu ni bilo lahko. Frančišek je bil prepojen z Jezusom. Z njim se je srečal pri Svetem Damijanu. Srečal ga je v gobavcih, ki se jih je prej bal. Srečal ga je v revščini, ponižanju in odpovedi. In končno na gori La Verni, kjer je na svojem telesu prejel Kristusove rane. Frančišek je bil Jezusov zaljubljenec. Zaljubljenemu pa je marsikaj lažje. Leon pa te sreče morda ni doživljal na enak način. Živel je enako težko asketsko življenje, vendar je pogosto padel v duhovno temo. Trpel je, dvomil in se nekoč ves obupan razjokal pred Frančiškom. In Frančišek? Čeprav je bil že skoraj slep, je vzel v svojo roko pisalo in mu napisal blagoslov – znameniti blagoslov bratu Leonu. Kakšna podoba človeka! Človek, ki je sam potreboval pomoč, je postal pomoč drugemu. Človek, ki skoraj ni več videl, je postal oči človeku, ki je hodil v temi.

Morda je prav to Cerkev. Ne popolni ljudje, ampak ljudje, ki se nosijo med seboj. Frančišek ni vedel, kako daleč

bo segel njegov »popravljen Cerkev«. Ni vedel, da ne popravlja samo treh cerkva iz kamna, ampak da Bog po njem prebujata Cerkev po vsem svetu. Ni vedel, kaj bo iz njegovega majhnega »da«.

Bog se pogosto posluži majhnih, ponižnih, iskrenih in gorečih ljudi, da bi prebudil, očistil in okrepil ves svet. To je današnjemu človeku težko razumljivo. Toda morda niti ni potrebno, da vse razumemo. Vera ni matematična enačba. Vera je zaupanje. Vera je Abraham, ki gre, čeprav ne ve, kam. Vera je Frančišek, ki popravi cerkev, čeprav še ne razume, katero Cerkev želi Jezus popraviti. In kadar ne vemo kam? Poglejmo kompas. Če smo zašli s prave poti, se ne

bojmo tišine. Morda Bog molči zato, ker želi, da Ga iščemo globlje. Jezus nam včasih ne pokaže poti. Jezus postane pot. In zato Assisi še vedno živi. Ne zaradi kamenja, ne zaradi velikih ljudi, ki so nekoč hodili po njegovih ulicah, ampak zaradi človeka, ki je znal vse svoje življenje položiti pred Boga.

Frančišek je odšel. Klara je odšla. Leon je odšel. Toda njihova ljubezen do Boga ni odšla. Kar je iz zemlje, se vrača zemlji. Kar je Božje, nikdar ne umre. Zato naj še danes iz Assisija odmeva Frančiškova hvalnica: Hvaljen, moj Gospod, po vseh tvojih stvaritvah.

In naj doni še naprej – ne zato, ker vse razumemo, ampak zato, ker verujemo.

V tretje gre rado

Branka Andolšek Tominc

Končno – v tretje gre rado. Že dolgo sem si želela romati v Assisi, a mi je že dvakrat odpadlo. Letos pa sem imela to milost, da se mi je želja uresničila. Tako sva z možem in s skupino ostalih romarjev med prvomajskimi počitnicami odpotovala v rajski kraj sv. Frančiška Asiškega pod duhovnim vodstvom p. Danila Holca.

Romanje je bilo zelo prijetno, duhovno bogato, polno vtisov in možnosti za poglobitev vere ter odkrivanje in spoznavanje skrivnosti sv. Frančiška. Posebno me je v razmišljanju poglobil obisk cerkvice sv. Damijana, kjer je sv. Frančišek prejel znamenito Božje naročilo: »Pojdi in popravi mojo Cerkev.« Nekako sem doumela, da se je na tem kraju pravzaprav začela sveta Frančiškova pot. V svoji preprostosti je Božji klic sprva razumel dobesedno, naj fizično popravi zidove razpadajoče stavbe. Želela sem se postaviti 800 let nazaj v preteklost, v podirajočo se cerkev in v sv. Frančiška, kako zbira kamenje in zлага opeko. A njegova pot se ni ustavila pri tem, šel je dlje, šel je na globoko. Spoznal je resnično razpadajočo Cerkev v tistem obdobju. Pa morda ne samo takrat, saj je njegovo delo, ki ga je izpričal s svojim življenjem, prisotno do današnjih dni in v sedanjem času še kako potrebno. V globini je doumel Jezusove besede »Pusti vse in hodi

za menoj«. Zapustil je očeta, mater, zapustil je udobje. Njegov dom so postali samotni kraji na gori Subasio in drugod, kamor se je zatekel s svojimi brati. Njegovo ležišče je bilo na skali v votlini ali v lesenih kolibah iz vej.

Posebno me je pretreslo, ko smo se odpeljali na goro La Verna, kjer je sv. Frančišek ob skrajnem uboštvu, askezi in spokorni molitvi prejel stigme. To je resnično kraj miru, tišine, kamor se lahko umakneš v samoto. Tudi tam je bival v votlini. Vhod v to globoko, vlažno in mrzlo razpoko med skalami sem opazovala samo od daleč. Zdelo se mi je tako tesno, tako neudobno in majhno, da nisem imela moči stopiti bližje.

Sv. Frančišek, občudujem te v tvoji ponižnosti, preprostosti, tvojem služenju, a obenem občudujem tvojo veličino, ki je po osmih stoletjih še vedno živa. Na številnih mestih, kjer si hodil in deloval, so zrasle čudovite, lepe in mogočne cerkve. Vendar sem nekje globoko v skrivnem kotičku svojega srca začutila obžalovanje, da se ti kraji niso ohranili v takšnem stanju kot takrat, ko si jih ti s svojimi molitvami, s svojimi pesnitvami stvarstva in tesni povezanosti z Božjim posvečeval in delal svete. Tako bi lahko zdaj še bolj pristno doživela in doumela dogajanje v času tvojega delovanja, ki ostaja živo in traja.

Jubilejno romanje mladih v letu sv. Frančiška

Kadar grem na duhovne vaje ali romanje, sem vajena, da vsak dan sproti vidim, v kateri temi in spoznanju rastem. Tokrat je romanje od mene zahtevalo več potrpežljivosti v čakanju na sadove. Bilo je kot dobra zgodba, brez »jump skerov« in vznemirljivih zapletov, ki je ravno peljala do konca in se nadaljuje še danes – spremlja me in odmeva v mojem življenju, v današnjem in včerajšnjem dnevu. Morda na romanje sploh nisem šla zase, ampak za vse, ki jih mogoče niti ne poznam, a sem zanje smela

Četrty teden v juliju smo se s ptujsko mladino pod vodstvom p. Danila Holca, p. Tineta Gašpariča in p. Andreja M. Sotlerja odpravili v Assisi, kjer je močno deloval sv. Frančišek Asiški. Skupaj z mladimi, redovnimi sestrami in našimi odličnimi kuharicami smo se povezali v asiškem duhu ter spoznali pravi pomen ponižnosti in služenja. Iskreno se zahvaljujem vsem patrom, posebej še p. Danilu Holcu, za vso organizacijo, vodenje ter poglajbljene razlage življenja sv. Frančiška, ki nas vodi k duhu uboštvu, ponižnosti, evharistije in bratstva.

Katarina

prositi za popolni odpustek. Morda sem šla v zahvalo za vse milosti Frančiškovega leta. Morda le zato, da bi Gospodu rekla: »Rada te imam.« Ali pa zato, da bi zopet, kot tolikokrat poprej, ugotovila, da je vzrok, gonilo in konec vsega ljubezen: ljubezen, da izbereš Božjo voljo, ljubezen, da moliš in vztrajaš, zaradi ljubezni si se rodil, v roke ljubečemu Očetu padaš ... Nekaj, kar je okrepilo mojo vero, pa je bilo ponovno spoznanje, da so molitev in tišina, svete podobe in kraji potrebni, da jasneje slišim Božji glas, se uravnam zopet malo bolj na Božjo valovno dolžino, v luči katere tolikokrat jasneje vidim in razpознаvam, kaj je dobro in kaj slabo, katera pot je prava.

Maša

Življenje svetega Frančiška in svete Klare Asiške me nagovarja že kar nekaj let in res sem hvaležna, da sem se letos udeležila romanja v Assisi. Ob obisku krajev, kjer sta živela, sem veliko razmišljala prav o njunem zaupanju v Boga in veliki ljubezni do Njega, ki je presega la navezanost na materialne dobrine in celo človeške odnose. Romanje je bilo zame predvsem opomnik, da moramo Boga vedno postavljati na prvo mesto in mu zaupati tudi takrat, ko stvari ne grejo po naših načrtih.

Karin

kjer smo pričakali sončni vzhod, ki me je navdal z obilo hvaležnosti in zadovoljstva. Hvaležen sem bil za vse blagoslove in preizkušnje ter za naši kuharici Magdo in Mirjano, ki sta se nam letos pridružili na romanju in ga polepšali. Se že veselim prihodnjih romanj.

Jure

Po mojem štetju je, ko tole pišem, minil en mesec, odkar sem bila v Grecciu. Tam je Frančišek na božično noč pred mnogimi leti želel pokazati in še bolj živo doživeti Jezusovo rojstvo. Trenutek, ko se je Bog spustil na zemljo kot otrok in kakor se pri vsaki sv. maši spušča v podobno kruha in vina. Kako velik dar!

Sredi poletja smo pri belem dnevu obhajali polnočnico in peli Sveto noč. Nikoli si nisem predstavljala, da bom kdaj doživela tak božič. Kljub povsem drugačnemu okolju in razmeram je bilo božič-

Letošnjega romanja mladih v Assisi sem se zelo veselil, saj sem leto dni prej poromal v Assisi v sklopu svetoletnega romanja mladih v Rim in se domov vrnil s številnimi lepimi spomini ter poglabljeno vero. Že pot v Assisi mi je ostala v lepem spominu, saj je bilo vzdušje na avtobusu sproščeno, zabavno in prežeto z glasbo ter molitvijo. Zelo mi je bilo všeč, da nas je glasba in pesem spremljala na vsakem koraku našega romanja, še posebej ko smo se en večer odpravili na trg in tam skupaj z množico, ki se je zbrala, prepevali in slavili Boga. Užival sem v čisto preprostih stvareh, kot so sproščen sprehod po mestu ob sončnem zahodu, pogovor s prijatelji in čas za razmislek. V spominu mi je še posebej ostal pohod na Monte Subasio,

no. V srcu je bilo veselje ob rojstvu Odrešenika in na poti do avtobusa smo prepevali božične pesmi.

Tisto noč nisem dobro spala, bila sem utrujena in že zjutraj se mi je zdelo, kot da gre vse narobe. Pri sv. maši sem vse izročila Jezusu. Rekla sem mu: »Na, Ti imej.« Vse je vzel, ker je za to prišel. Vse je dar. Vse nam je podarjeno. Vse je Njegovo, in ko je prišel v moje srce, sem mu dala tudi vse moje, česar se oklepam in hočem zase. Saj je že tako vse Njegovo, a takrat sem zavestno tudi jaz spustila moje in je bilo zares vse Njegovo. On pa pravi: »Vse moje je tvoje.« Takrat sem imela samo Njega in imela sem vse in vse je bilo v Njem. V Njem se nič ne izgubi. V Njem sem ljubila vse, svobodno in zares kakor On. To pa je največji dar: popolnoma se nam je daroval. Bil je v meni in jaz v Njem.

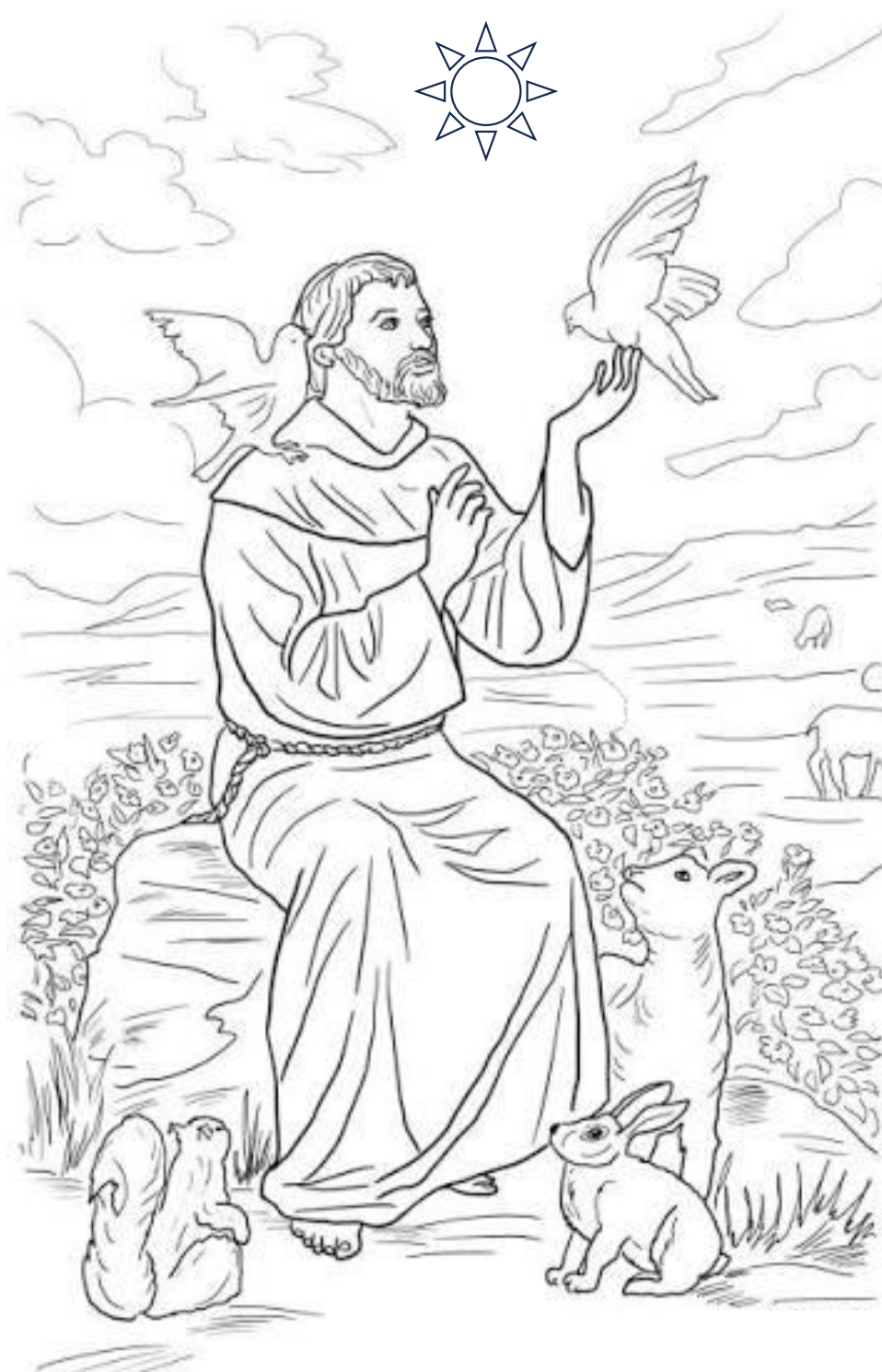
Romarka

Jezus med nami – Frančiškov odmev v meni

Pripravlja: Vlasta Kokol Voljč

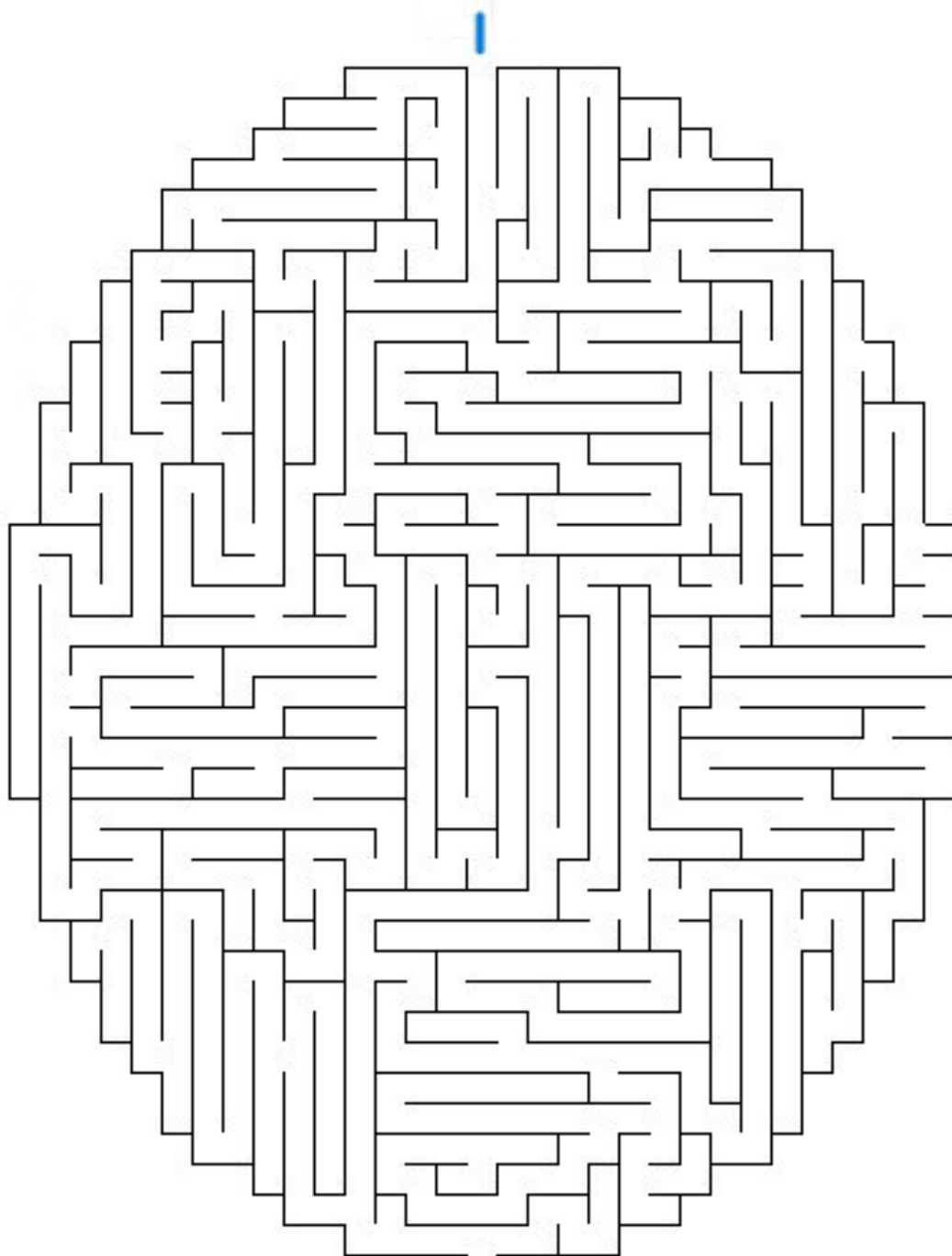
ALI TUDI TI, TAKO KOT SVETI FRANČIŠEK,
PRIJAZNO RAVNAŠ S STVARM IN ŽIVIMI BITJI, KI JIH JE USTVARIL BOG?

Pripravlja: Milanka Petrovič

Počitnice so mimo, čvrsto že sedite v šolskih (ali kakih drugih) klopeh. Morda vam kdaj poleti spomin nazaj, ko ste se s prijatelji igrali skrivalnice in ste se morda tudi izgubili. Vendar ste vedno našli izhod in pravo pot iz labirinta. Tudi tokrat vam želimo čim bolj enostavno rešitev. Pa tudi veliko pravih in dobrih poti v življenju!

Rešitev labirinta (sliko) pošljite na naslov: frizy.milka@gmail.com.

GOSPOD, VEŠ KAK VIC?

Mož pelje ženo na večerjo. »Draga, kaj boš jedla?« »Dagnje.« »Draga, ne reče se dagnje, reče se jagnje.«

Rezultati žrebanja nagrajencev:

1. nagrada: ogled samostanske knjižnice na Ptuju za družino: **Gašper Kirn**
2. nagrada: ogled zvonika na Ptuju za družino: **Olga Lončerič**
3. nagrada: knjiga Večni zaljubljenec: **Vera Pompe**

Franciškovo odmev

Praznovanje Frančiškovih bratov in sester ob 800-letnici smrti svetega Frančiška na Brezjah, 25. junija 2026

Frančiškovi bratje in sestre smo se v svojih bratstvih že dolgo pripravljali na veliko praznovanje 800-letnice tranzitusa – prehoda našega očeta Frančiška v nebesa. Na to veliko srečanje so nas že celo leto uvajale kateheze, ki so jih v narodnem svetu pripravili za naša krajevna bratstva. Tudi molili smo za blagoslov srečanja in za vse udeležence.

Končno je prišel težko pričakovani dan, ki ga je še povzdignil praznik – dan državnosti, rojstni dan naše ljube domovine Slovenije. Ob molitvi serafinskega rožnega venca se je prostoren trg pred brezjansko baziliko začel polniti. Bratje in sestre smo se veselili drug drugega, se objemali in pozdravljali v veselem pričakovanju.

Končno se je začelo. Frančiškova mladina je ob prepevanju slovenske himne, kot se za ta dan spodobi, uvodoma slovesno ponesla pred oltar slovensko zastavo – simbol in ponos naše samostojne Slovenije, našega naroda in nas vseh, zbranih na ta dan v Marijinem svetišču na Brezjah.

Slovesno sv. mašo je ob somaševanju duhovnikov in redovnikov vseh treh Frančiškovih redov vodil msgr. dr.

Martin Kmetec OFMConv, nadškof metropolit v Izmirju in predsednik Turške škofovske konference. S svojo navzočnostjo in somaševanjem nas je pri tej slovesnosti počastil tudi ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore OFM.

P. Primož Kovač OFMCap nam je posredoval pozdravno pismo sester klaris, ki so nas z molitvijo spremljale iz svojih treh samostanov, zato lahko rečemo, da smo sv. mašo obhajali združeni vsi trije Frančiškovi redovi.

Msgr. dr. Martin Kmetec je v pridigi poudaril, da je sv. Frančišek še vedno živ kot naš priprošnjik, in to s svojim zgledom življenja po evangeliju in z dediščino, ki jo je zapustil bratom in sestram. Evangelij ljubezni do Kristusa in pomemben nauk za nas je, da je odnos do Boga neobhodno povezan z odnosom do človeka. Frančišek na začetku svoje oporoke omenja pretresljiv dogodek – srečanje z gobavcem. Ob tem srečanju je premagal samega sebe in se dotaknil gobavca – Človeka. V njem je prepoznal človeka, ustvarjenega po Božji podobi, ponižanega, izničnega, vsega trpečega. Temeljni izziv Frančiškovega spreobrnjenja je torej človeško trpljenje, krhkost človeške narave. Krhkost gobavca bo za vse življenje zaznamovala Frančiškov pogled na Boga, ki se je učlovečil in prevzel nase krhkost naše človeške narave. Kot pravi življenjepisec Tomaž Čelanski: »Dotaknila se ga je Gospodova roka in desnica Najvišjega je Frančiška spremenila, da bi po njem grešniki prejeli upanje, da lahko znova najdejo milost, in bi vsem postali zgled spreobrnjenja k Bogu.« Frančišek nas vabi, da se odpravimo na pot kakor on – očiščenje srca in prizadevanje za svetost. Kot je Frančišku razodel Najvišji – živeti po vzoru svetega evangelija.

Brez živega odnosa do živega Kristusa ne moremo živeti resničnega krščanskega življenja.

Frančiškova slavnina skupina iz Škofje Loke, ki je vodila petje, ter s. Klara Jarc so k prepevanju pritegnili vso veliko množico zbranih pri tej sv. daritvi.

Ob prisotnosti relikvij sv. Frančiška smo začutili njegovo živo navzočnost med nami in okrepili duha pripadnosti in povezanosti med Frančiškoviimi sestrami in brati, zbranimi z vseh koncev Slovenije.

Pri sv. maši smo počastili spomin na svetnika, ki mu je

bil evangelij Jezusa Kristusa vodilo za življenje. Vedno znova smo povabljeni, da posnemamo sv. Frančiška v njegovi preprostosti, spoštovanju stvarstva, ljubezni do bližnjega, v miru in iskreni hvaležnosti za vse prejeto. Mir pa moramo najprej najti globoko v sebi, da ga lahko širimo po svetu: v naših družinah, skupnostih, župnijah, Cerkvah. Tudi p. Milan Kos OFMConv nas je v pozdravu miru povabil, da postanemo oz. ostanemo prinašalci Gospodovega miru v svetu ne le z besedo, ampak tudi s konkretnimi dejanji.

Takoj po sveti maši je sledila dramska igra. Z iskreno in srčno uprizoritvijo življenja sv. Frančiška so Frančiškovi otroci iz Škofje Loke skupaj z brati prvega reda obogatili praznovanje Frančiškovega odmeva 2026 na Brezjah.

Scenarij je napisala in igro tudi režirala Alenka Liebhart OFS.

Iskrena hvala vsem mladim, bratom in režiserki za ves trud, predanost in pogum, da so nam skozi igro približali življenje sv. Frančiška. Naj njegov zgled še naprej navdihuje vse nas.

Od zgodnjih jutranjih ur so pridni bratje in sestre pripravljali hrano, da udeleženci ne bi bili lačni. Med igro je že močno dišalo izza vogala in v mislih nam je odzvanjala misel iz Matejevega evangelija:

»Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti ...« (Mt 24,34–35)

Bratje in sestre OFS smo se zbrali k skupni mizi, da bi se zahvalili Tistemu, ki nas brezpogojno ljubi, zbira, išče, nas kliče po imenu. In res, ta dan okusne in blago dišeče hrane ni (z)manjkalo. Jedi so bile pripravljene iz hvaležnosti do Stvarnika, pa tudi iz velike ljubezni do bratov in sester.

Okusnemu kosilu je sledil festival z bogato ponudbo pesmi in izvajalcev. Povezovala in vodila sta ga Mateja Feltrin in Marjan Bunič. V vodenje sta vtakala tako strokovnost kot srce, humor, pa tudi duhovnost slavljenca sv. Frančiška.

Led je prebila skupina Vedno Tvoji; to so navdušeni mladi, ki želijo s pesmijo oznanjati Očetovo ljubezen. Zapeli so uglasbeno Frančiškovo molitev O vzvišeni ... Pri drugi pesmi so se jim priključile nekatere šolske sestre in animatorke, zazvenela pa je pesem v uglasbitvi s. Klare Jarc Slavim te, Očka.

V imenu bratov frančiškanov je prišel na oder p. Vid Lisjak s pesmijo Frančiškova ovčica. Besedilo je tako prisrčno, da ga delimo z vami: »Imel je sveti Frančišek ovčico, povsod mu je sledila. Kadar Frančišek je molil, je z njim molila. Kadar so bratje na koru peli, je poleg Frančiška stala in pobožno meketala. Njena volna je bila kot biser čista, kot Frančiškove roke, kot njegovo nedolžno srce. Imel je sveti Frančišek ovčico, do konca mu je zvesta ostala. Ko je Frančišek umrl, je ovčica zaspala. Bratje so jo budili, pa je niso mogli zbuditi. Frančišek je odšel v nebesa, ovčica mu je hotela slediti in z njim pred Božje Jagnje pobožno poklekati.«

Pevska skupina Laudate iz Krkavč in Šmarja pri Kopru ni nastopila zaradi bolezni zborovodkinje.

Bratje kapucini so zapeli dve pesmi: Kjer ljubezen je in modrost ter pesem o p. Piju, ki govori o tesni duhovno-mistični povezanosti p. Pija in sv. Frančiška z Jezusom.

Infinitus, zbor ptujske mladine, je izvedel Pesem brata sonca avtorja glasbe p. Andreja Feguša, priredbo znane Ves dan, vso noč in Blagoslov brata Leona. Dirigirala sta jim p. Andrej in Špela, pozornost občinstva pa sta poleg zbora pritegnila tudi malčka, ki sta po svoje prebila čas, ko je mamica mahala zboru. Bilo ju je prisrčno opazovati!

Drugi nastopajoči frančiškan je bil p. Janez Papa, predstavil je svojo osebnoizpovedno pesem Ozri se name, Jezus, ki jo je napisal v letu priprave na slovesne zaobljube.

Predstavniki FRAME so razgibali prisotne s himno FRAME in pesmijo Novo življenje.

Sledil je nastop bratov minoritov. Zapeli so Hvala ti, o moj Gospod in Vstal je. Pri slednji smo sodelovali vsi s ploskanjem in vzklikanjem klica veselja zaradi Gospodovega vstajenja; gromko je donela Aleluja!

Poseben biser med nastopajočimi je bila družina Ivančič iz Veržeja. Nastopili so se sestre Monika, Petra in Mirjam ter brat Jožef. Zapeli so Marijino antifono, to je Frančiškova molitev, ki kaže na njegovo pobožnost do Marije. Antifona je jasno razdeljena na prošnje in vzklike. Pri vzklikih je opazno dejstvo, da Frančišek ne omenja Marijinih zaslug in dejanj, ampak v ospredje postavlja njeno izvolitev. Vzdevki, ki jih daje Mariji, kažejo na to, kar je Bog na njej dopolnil in kar jo povzdiguje nad druge žene ...

Na oder so še enkrat prišli bratje frančiškani, tokrat v večjem številu, zraven tudi bogoslovci. Še enkrat je zazvenela Hvalnica stvarstva, prilagojena sodobnejšim ritmom in zapeta z globokim zanosom.

Sledil je otroški vložek, Frančiškovi otroci iz Škofje Loke in Vipavskega Križa so zapeli pesem Iskal te je Frančišek.

Frančiškova slavnina skupina z Marjanom Buničem je predstavila pesem Sveti Frančišek in Hvalnico Bogu Najvišjemu. V njej Frančišek našteva Božje lastnosti in izraža občudovanje, hvaležnost in zaupanje.

Šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja so zapele Blagoslovi naj te Gospod (blagoslov bratu Leonu oz. Aro-nov blagoslov) po melodiji, ki naj bi jo sestre priredile po nekem napevu in se prenaša po izročilu. Pesem pojejo ob vsakem praznovanju rojstnih dni, godov, jubilejev in ob drugih priložnostih.

Nazadnje pa se je oder na Brezjah obarval rjavo, saj so ga do zadnjega kotička zasedli bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda. Skupaj z vsemi prisotnimi sta zadoneli pesmi Res je prijetno in O moj Gospod, bodi zahvaljen.

Sledile so še litanije in slovo od milostnega kraja, ki nas je vse Frančiškove zbral na tako lepem praznovanju ob častitljivi 800. obletnici njegovega prehoda v večno življenje in ob rojstnem dnevu naše samostojne države.

Polni lepih doživetij v srcih smo se odpravili na vse strani naše domovine, da poneseemo Frančiškovo oznanilo vsem ljudem dobre volje.

Irena Vačovnik OFS
 KB Sv. Lenart Novo mesto
 Mara Lovrič OFS
 Doroteja Emeršič OFS
 Mateja Trajbarič OFS

Odmevi na dogajanje na Brezjah

Dogajanje na Brezjah bo še dolgo odmevalo globoko v mojem srcu. Lep dan je bil, sveti Frančišek je gotovo ponosen na nas in v veliko veselje mi je, da sem bil danes tukaj.

Bogomir Brečko,
 predsednik KB
 Sv. Jožef Maribor

Človek čuti to vzdušje, preveva te veselje ob srečanju z ljudmi, s katerimi nas povezujejo enake vrednote, Frančiškov duh, počutimo se kot bratje in sestre. Bil je zelo lep dan, obsijan z vročim soncem, izvedeli smo nekaj novega o asiškem Ubožcu, vse dogajanje je bilo lepo, spontano, nič prisiljeno.

Peter in Helena Plajnshek; Helena je predsednica mladega KB pri Sveti Trojici v Halozah

Meni je Frančišek zelo blizu. Ne glede na to, da je minilo oz. bo kmalu minilo že 800 let od njegove smrti, je njegov zgled življenja še vedno živ in nas nagovarja v globinah našega bitja. Ko prebiram njegove spise, je tako, kot bi na novo zaživel, daje mi smisel in me nagovarja. Današnje srečanje je bilo zelo živo in mi je bilo v veliko veselje.

**s. Milena, šolske sestre
 sv. Frančiška Kristusa Kralja**

Dobili sva občutek, da smo vsi ena velika družina, da nas povezuje Frančiškova preprostost, skromnost, domačnost in ljubezen do Jezusa in Marije.

Mirjam Ivančič in Klara Mirkac,
 glasbena skupina Vedno tvoji

Sveti Frančišek

Kdo bil si ti, Frančišek brat,
 da tako si ljubil stvarstvo,
 imel Boga pristrčno rad?

Da ponižno si vse staro slekel,
 tako iskreno »da« si Bogu rekel.

Ko zmogla bi še jaz
 vse predati,
 veselo kot otrok
 v ljubezni Božji se igrati.

Zdaj naš si priprošnjik,
 nam kažeš pot in luč,
 ker si svetnik.

Martina Gajser

br. Janez Papa OFM

brat francišek

https://www.franciskani.si/?page_id=383

Kaj bi napisal v svojo oporoko?

Ne mislim na tisto uradno oporoko, ki jo napišemo pri notarju in v kateri določimo, komu bomo zapustili stanovanje, avto, knjige ali kaj drugega, kar smo v življenju zbrali. Mislim na neko drugo oporoko, ki je ne napišemo na papir, pa jo vendarle vsi pišemo – vsak dan, s svojim življenjem, s svojimi besedami, dejanji, odnosi in odločitvami.

Kaj bo ostalo za menoj?

Vsak izmed nas namreč nekaj pušča za seboj.

Kajti tudi mi ves čas pišemo svojo oporoko. Ko se zjutraj srečamo z ljudmi, ko se pogovarjamo s sobraty, domačimi ali prijatelji, ko imamo opravka z nekom, ki nam ni simpatičen, ko se odločimo pomagati ali pa se obrnemo stran, vedno nekaj pustimo za seboj. Človek lahko pozabi naše besede, morda pozabi tudi naše ime, vendar pogosto ne pozabi občutka, ki smo mu ga dali ob srečanju.

Svoje oporoke torej ne pišemo s peresom, ampak s svojim življenjem.

In prav s to mislijo vstopamo tudi v to številko Brata Frančiška.

V rubriki *Frančiškova duhovnost* se ob 800-letnici Frančiškovega tranzitusa srečujemo prav z njegovo *Oporoko*. V njej bomo še globlje odkrivali, zakaj je Frančišek tako vztrajal, da bi bratje Vodilo vedno brali skupaj z Oporoko, saj je želel, da bi v Vodilu prepoznali življenje po evangeliju, v Oporoki pa duha, iz katerega naj bi to življenje živeli. Oporoka nas zato ne vodi predvsem v razpravljanje o posameznih določilih, ampak nazaj k bistvenemu vprašanju, kako evangelij zares postane življenje.

V rubriki *Korenine naše vere* nadaljujemo pot ob Frančiškovem prehodu iz zemeljskega življenja v večnost. Tokrat bomo pogledali njegove zadnje trenutke skozi pripovedi njegovih prvih življenjepiscev.

Pot nas bo vodila tudi v *Sveto deželo*, kjer bomo z očakom Abrahamom nadaljevali romanje po svetopisemskih

kraji. Njegova pot je tudi naša pot vere – pot človeka, ki se odpravi, čeprav še ne ve povsem, kam ga Bog vodi. Ob Abrahamu tako lahko ponovno odkrivamo kraje in zgodbe, ki so zaznamovali zgodovino odrešenja.

Pomemben del številke je namenjen tudi mladim in življenju našega bratstva. V Assisiju se je zbralo veliko mladih iz različnih delov Evrope, ki so skupaj molili, se srečevali in razmišljali o svoji poti. Ob tem odmeva spodbuda papeža Leona XIV.: »Pojdi!« Pojdi na pot, pojdi med ljudi, pojdi na obrobje in ne boj se živeti evangelija tam, kjer je najbolj potreben.

V reviji bomo našli tudi poročila o življenju naših bratov in sester, srečanjih in dogodkih, ki kažejo, da Frančiškova karizma ni nekaj, kar bi ostalo samo v knjigah. Živi se na srečanjih, pri skupni mizi, v pesmi, molitvi, služenju in v preprostih trenutkih, ko se ljudje srečajo kot bratje in sestre. Tudi praznovanje Frančiškovega jubileja, srečanja OFS in različni dogodki, opisani v tej številki, so na svoj način nadaljevanje njegove Oporoke.

Ob vsem tem pa ostaja vprašanje, ki ga Oporoka polaga tudi pred vsakega izmed nas: Kaj bom zapustil jaz?

Ko bomo nekoč odšli, ne bomo mogli s seboj odnesti ničesar od tega, kar imamo. Ostalo bo samo tisto, kar smo podarili. Ostale bodo besede, ki smo jih izrekli, odnosi, ki smo jih gradili, ljudje, ki smo jih sprejeli, in dobro, ki smo ga naredili.

Frančišek nam je zapustil evangelij, bratstvo, uboštvo, ljubezen do Cerkve in pesem stvarstva. Predvsem pa nam je zapustil zgled človeka, ki je znal svoje življenje izročiti Bogu in bratom.

Morda je zato najboljša oporoka tista, ki je sploh ne napišemo. Tista, ki jo vsak dan pišemo s svojim življenjem.

Naj bo dobra.

Vse dobro!

V tihoti samostanov in cerkva

br. Vlado Kolenko

Frančiškov prijatelj

<https://www.kapucini.si/>

Kako živeti vero sredi sveta, med vsakdanjimi opravili, ljudmi, veseljem in preizkušnjami? Prav to vprašanje povezuje novo številko revije *Frančiškov prijatelj*. Svetost namreč ne raste samo v tihoti samostanov in cerkva, ampak tudi doma, na delovnem mestu, med prijatelji in v drobnih odločitvah vsakega dne. Včasih lahko že naše preprosto življenje komu postane kažipot k Bogu.

Pomembno mesto v reviji ima zato molitev. V življenjski zgodbi treh generacij spremljamo, kako molitev človeku ne odvzame nujno preizkušenj, lahko pa mu pomaga, da jih ne nosi sam. O svojem odnosu do molitve razmišlja tudi br. Placid, Delavnice molitve in življenja pa vabijo, da si tudi sredi najbolj zaposlenega dne znamo »zavarovati sveti čas« za Boga.

Posebej zanimiva je življenjska zgodba kapucina br. Paola Marie Braghinija. Od mladosti, polne športa, motorjev in načrtov za poroko, ga je Božji klic pripeljal h kapucinom in nato za dolga leta v Amazonijo. Njegova pripoved pokaže, da poklic pogosto raste počasi, skozi iskanje, notranje boje in pogum, da človek nazadnje odgovori na Jezusovo povabilo: »Pusti vse in mi sledi!«

Srečali bomo tudi brata Nazarena s Sardinije, preproste ga kapucinskega brata, čigar pot je vodila skozi vojno, ujetništvo, srečanje s p. Pijem in nato v tiho služenje

ljudem. O moči vere sredi težkih zgodovinskih preizkušenj govori tudi predstavitev nove knjige *Zgodovina mojega ujetništva* v Rusiji, v kateri br. Felicijan Anžlovar pripoveduje o šestih letih vojnega ujetništva, lakote, bolezni in negotovosti ter o zaupanju, ki ga je ohranjalo pokonci.

Ne prav sredi sveta, ampak v Tortoni v Italiji, je prve zaobljube naredil naš br. Urh Cotman. Želimo mu, da bi vztrajal na tej poti.

Revija se ozira tudi v širni svet. Kapucinsko življenje bomo srečali v Pakistanu, Kolumbiji, Južni Koreji, Afriki in Albaniji, spoznali kapucinsko romarsko pot skozi Marke ter priprave reda na pomembna prihodnja srečanja in jubileje. Ob vsem tem vedno

znova odmeva Frančiškovo sporočilo miru, dialoga, bratstva in skrbi za stvarstvo.

Da vera ni ločena od veselja in življenja mladih, pričuje reportaža z ministrantskih počitnic v Karlobagu, kjer so se prepletali morje, nogomet, ribolov, druženje, molitev in sveta maša. Bralci pa bodo našli še razmišljanje ob filmu *Zadnja hiša*, svetopisemske spodbude za vsakdanje življenje, knjižne predloge, novice in napovedi duhovnih vaj ter drugih dogodkov v Kančevcih.

Nova številka Frančiškovega prijatelja tako vabi, da Boga ne iščemo samo nekje daleč ali v izjemnih trenutkih. Morda nas čaka prav tam, kjer že smo – sredi sveta.

Spoštovani bralci in podporniki revije Med nami!

Zahvaljujemo se vam za vašo zvesto hojo po Frančiškovih stopinjah. Upamo, da vam revija *Med nami* pri tem pomaga. Kdaj pa se tudi spotaknemo. To se je zgodilo pri prejšnji številki. Zaradi tehničnih težav s seznamom prejemnikov nekateri revije niste dobili. Opravičujemo se in prosimo, da tisti, ki bi želeli prejeti tudi prejšnjo številko, to napišete na naslov: danilo.holc@rkc.si. Poslali vam jo bomo po pošti. Želimo vam blagoslovljeno praznovanje 800-letnice Frančiškovega odhoda v nebesa in želimo vse dobro! Uredništvo

1226 — 2026
Franciscus
 Osemsto let od smrti svetega Frančiška

Jubilejno obhajanje praznika sv. Frančiška

*Jaz sem svoje izpolnil,
 kar je vaše, pa vas naj pouči Kristus.*

(LegM 14,3)

ČETRTEK, 1. OKTOBER 2026: DORNAVA – SV. DOROTEJA

Gospod, če hočeš, me moreš očistiti. (Mt 8,2)

18.30: Frančiškovski rožni venec

19.00: sv. maša (vodi p. Danilo Holc, sodeluje zbor sv. Doroteje)

PETEK, 2. OKTOBER 2026: PTUJ – SV. OŽBALT

Jaz namreč nosim Jezusova znamenja na svojem telesu. (Gal 6,17)

18.40: molitvena priprava na sv. mašo

19.00: sv. maša (vodi p. Andrej Feguš, sodeluje zbor sv. Viktorina)
 po sv. maši – tranzitus

SOBOTA, 3. OKTOBER 2026: PTUJ – SV. JURIJ

To je moje telo, ki se daje za vas. (Lk 22,19)

18.40: molitvena priprava na sv. mašo

19.00: sv. maša (vodi prov. minister p. Milan Kos, sodeluje mladinski zbor Infinitus)
 po sv. maši – predstavitev videospota Hvalnica stvarstva

NEDELJA, 4. OKTOBER 2026: PTUJ – SV. PETER IN PAVEL

Kaj iščete živega med mrtvimi? (Lk 24, 5)

10.00: sv. maša, vodi apostolski nuncij msgr. Luigi Bianco (sodeluje ŽPZ sv. Petra in Pavla)
 po sv. maši blagoslov novega relikviarija in relikvij sv. Frančiška

11.20: slavnostna akademija

12.00: samostansko dvorišče – skupno kosilo,
 blagoslov domačih živali in njihovih lastnikov

Vsak dan bo priložnost za sv. spoved in možnost prejema jubilejnega popolnega odpustka!

*Vabijo bratje minoriti
 samostana sv. Petra in Pavla na Ptuj*

DUH ASSISIJA 2026

ob 800. letnici smrti sv. Frančiška Asiškega

Umiranje za vstajenje

Sveta Trojica v Slovenskih goricah

sobota, 24. oktobra 2026

9.30 rožni venec za mir

10.00 sveta maša

mariborski nadškof

msgr. Alojzij Cvikl

11.30 odmor

12.00 Umiranje za vstajenje

p. Pepi Lebreht OFM

13.00 kosilo

14.00 Frančišek poje

15.30 sklepni blagoslov

Pripravlja: Komisija za duhovnost pri Frančiškovski konferenci

Spoštovani bralci naše revije in romarji v Assisi!

Naša revija je ob znatni finančni podpori Slovenske minoritske province sv. Jožefa odvisna od prostovoljnih prispevkov vas, ki to revijo prejimate.

Odločili smo se, da vam posredujemo QR-kodo za nakazilo vaših prispevkov.

Za vsak vaš dar vam bomo iskreno hvaležni.

Uredniški odbor

Prispevke pa lahko nakažete tudi na:

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa

Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

SI56 0420 2000 3336 155

Namen: dar za revijo Med nami

NAJ ODRGA

Naj odrga, prosim te, Gospod,
mojo dušo od vsega, kar je pod nebom,
ognjena in presladka moč tvoje ljubezni,
da od ljubezni umrem
zaradi ljubezni do tebe,
ki si iz ljubezni
zaradi ljubezni do mene
hotel umreti.

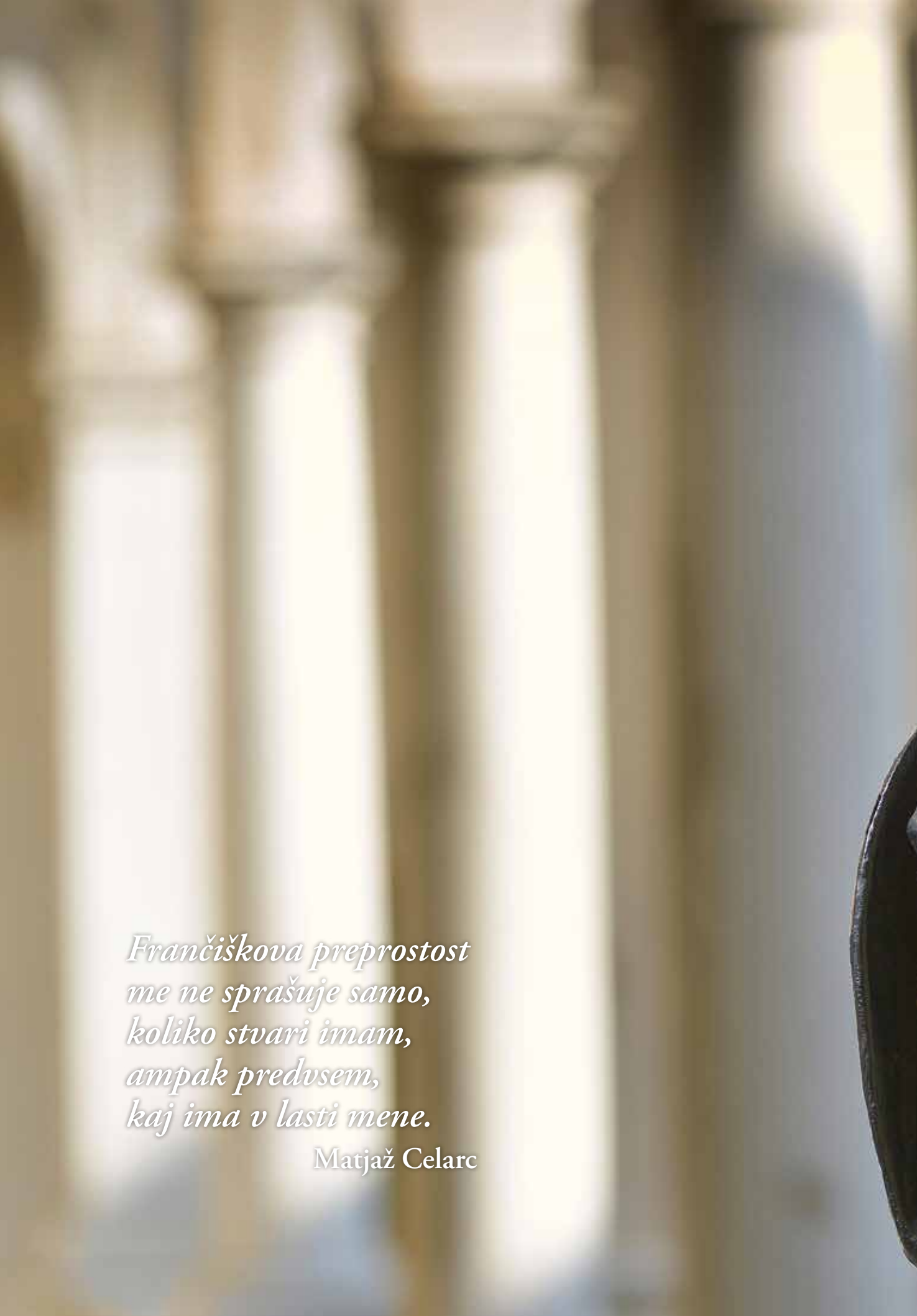
Sv. Frančišek Asiški

»Gospod je torej dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro. Ko sem namreč bil še v grehah, se mi je zdelo zelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal mednje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet.«

Iz Frančiškove oporoke (FOp 1–3)

Serafski ubožec, ženin gospe Ubožnosti, sv. Frančišek Asiški, je pred 800 leti v veri zapustil ta svet. Po spreobrnjenju se je vsak trenutek svojega življenja izročal v naročje Boga Očeta, ki je Ljubezen. Naj tudi naša občestva postanejo svetilniki miru, odpuščanja, bratstva in življenja po evangeliju. Naj počivamo v Njegovi najsvetejši volji.

Uredniški odbor

*Frančiškova preprostost
me ne sprašuje samo,
koliko stvari imam,
ampak predvsem,
kaj ima v lasti mene.*

Matjaž Celarc